

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ
ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ.

ΑΡΙΘ. 6. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. 1838. ΤΟΜ. 1.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ.

ΥΠΑΡΧΕΙ γενεά τις ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὁποίαν θεωροῦνται παράδοξά τινα φαινόμενα, καὶ ἤτις 4 ἤδη αἰῶνας ζῆ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀκριβῆς γνῶσις περὶ αὐτῆς. Οὔτε ὁ χρόνος ἢ ὁ τόπος, οὔτε ἡ πολιτικὴ ἢ τὸ παράδειγμα ἠδυνήθησαν ν' ἀλλάξωσι τὸ σύστημά των, ἢ τὰ ἠθῶν των, οὐδὲ τὴν γλῶσσάν των ἢ θρησκείαν· οὗτοι εἶναι οἱ καλούμενοι Τσίγγανοι, μόνος λαὸς ὅστις, καθὼς οἱ Ἰσραηλίται, καὶ ἀκριβέστερον παρ' αὐτούς, διέσωσεν ἄμικτον τὴν γενεάν του ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἔθνη, καὶ ἐτήρησε τὸν πρῶτο-τυπὸν του χαρακτῆρα εἰς ξένην γῆν. Τὸ ἐπικρατέστερον ὄνομα εἰς αὐτούς ἀποδιδόμενον εἶναι τὸ Τσίγγανοι, τροποποιούμενον εἰς διαφόρους καταλήξεις κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν διαφόρων ἐθνῶν μεταξὺ τῶν ὁπαίων οὗτοι ζοῦν. Ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι, ὡς καὶ ἡμεῖς, τοὺς ὀνομάζουσι προσέτι Γύψους [*Gypsies*] ἤτοι Αἰγυπτίους, καὶ οἱ Οὐγγροὶ λαὸν τοῦ Φαραῶ, ἀναμφιβόλως διὰ τὴν γνώμην ἣτις τοὺς θέλει καταγομένους ἐξ Αἰγύπτου. Οἱ Ἄραβες τοὺς ὀνομάζουσι κλέπτας, καὶ οἱ Πέρσαι μεταλλουργοὺς, βεβαίαι διότι ἐπιδίδουσι εἰς τὰ δύο ταῦτα ἐπαγγέλματα· ἄλλοι τοὺς λέγουσι εἰδωλολάτρας, ἄλλοι Ταρτάρους, καὶ ἄλλοι μαύρους Ἰνδοὺς· οἱ δὲ ἀρχηγοὶ των διδοῦσι ὡς ὄνομα τοῦ ἔθνους των τὸ *Ροῦμα-σινάι*, τ' ὁποῖον εἰς τὴν Ἰνδικὴν γλῶσσαν τῶν Μαρατῶν σημαίνει νομάδες παιδιὰ.

Ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ καταγωγῆς των, ἐνεσχίλησε πολὺ τοὺς φιλολόγους· ἐπειδὴ ἄλλοι τοὺς θέλουσι ἀπὸ τὴν Λιβύαν, ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Κολχίδα, τὴν Κιρκασίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλοθεν. Ἀλλ' ἡ πιθανοτέρα καταγωγή των εἶναι ἐκ τῆς Ἰνδίας, καὶ ὁ γινεμοδότης τῆς ὑποθέσεως ταύτης, αὐτόπτης παρατηρητῆς των, τοὺς θέλει Ἰνδοὺς μετοικισθέντας, ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Μορτάνων. Γνωστὸν εἶναι ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτ' οἱ Ἰνδοὶ

διαίρουται εἰς διαφόρους φυλάς κατὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα, ἐξ ὧν ἡ φυλὴ τῶν Παρίων εἶναι ἡ πλέον ἐξουθενήνη καὶ βδελυττομένη ἀπὸ τὰς ἄλλας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι παρητημένοι αἱ πλέον ποταπαὶ καὶ μοιθηραὶ ἐργασίαι· αὕτη ἡ φυλὴ διαίρεται εἰς πολλοὺς κλάδους, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ καλουμένη τῶν Τσεγαρίε. Οὗτοι ἔχουν χρωματισμὸν ὑπομέλανον, καὶ τὰ ἦθη καὶ ἡ θρησκεία των εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων φυλῶν ἐπαγγέλλονται ἀγαθία καὶ μετακομιστὰ τῶν στρατῶν, εἰς τοὺς ὁποίους χρησιμεύουσι καὶ ὡς κατὰσκοποι. Αἱ γυναῖκες των εἰν' εὐμορφοὶ ἀλλ' ἀσελγέσταται κλέπτουσι τὰ νέα κοράσια καὶ τὰ πωλοῦσι εἰς τὸν τυγχόντα, προλέγουσι τὴν τύχην εἰς τοὺς ὅσοι θέλουσι νὰ τὰς συμβουλευθῶσι, καὶ διὰ τὴν εὐπρεπισθῶσιν, ἐπικαλοῦνται τοὺς δαίμονας διὰ τυμπανοκρουσμάτων, καὶ προσφέρουσι πλῆθος λόγων ἀσημάντων καὶ ἀλλοκώτων· ἀφοῦ δὲ θεωρήσῃσι τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῆς χειρὸς τοῦ μαντευομένου, προσρητεύουσι τὸ τί καλὸν ἢ κακὸν μέλλει νὰ τῶν συμβῆ εἰς τὴν ζωὴν του, τὸν ἐξηγοῦσι τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα του θεωροῦσαι εἰς πετράδιόν τι κρεμάμενον διὰ κλωστής εἰς τὸν τράχηλον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἔθεν τὰς προσάπτεται ἡ κατηγορία ὅτι θυσιάζουσι ἀνθρώπινα σφάγια εἰς τοὺς δαίμονας, καὶ ὅτι γίνονται ἀνθρωπίνην σάρκα.

Αὗται πρὸς τοῦτοις ἐπιτηδεύονται νὰ στυγματίζωσι τοὺς βραχίονας τῶν γυναικῶν, γραττοῦσαι ἀστέρας, ἄθη καὶ ζῶα μὲ χρωματισμὸν ἀνεξάλειπτον, ὡς ἴδομεν εἰς τὸ προλαβόν μας φυλλάδιον καὶ διὰ τοὺς Ζηλανδοὺς. Ἐκτὸς δὲ τούτων, οἱ Τσεγαρίε εἰν' ἔτοιμοι νὰ ἐπαγγέλλωνται πᾶσαν ἄλλην συμφέρουσαν τέχνην. Συγκατακοῦν ὅλοι ὁμοῦ καὶ ζῶσιν οἰκογενικῶς· ὅχι σπανίως φαίνονται ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ, ὁ θεῖος καὶ ἡ ἀνεψία, ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή συζῶντες καὶ συμμιγόμενοι ὡς τὰ κτήνη. Εἶναι ἀπιστοί, ψευδοί, κλέπται, παῖκται, μέθυσοι, νωθροὶ καὶ παντελῶς ἀγράμματοι. Ὅλη των ἡ θρησκεία συνίσταται εἰς τὸν φόβον τῶν κακῶν δαιμόνων καὶ εἰς τὸ πεπραμένον.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄνομα καὶ οἱ φυσικοὶ καὶ ἠθικὴ χαρακτῆρας τῶν Τσεγαρίε, εἶναι σχεδὸν ἀπαράλλακτοι μὲ τοὺς τῶν παρ' ἡμῖν Τσιγγάνων, εἶναι πιθανώτατον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν

ἀνεμφίβολον, ὅτι αὐτοὶ κατάγονται ἀπὸ ἐκείνου· ἡ δὲ μόνη δυσκολία ἀπεντᾶται εἰς τὸ νὰ διορισθῇ τὸ πῶς καὶ πότε καὶ ἀπὸ ποίας περιστάσεις ἀναγκασθέντες μετακίνησαν εἰς τὰ μέρη μας· ἴδου πῶς ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ὁ γνωμοδότης τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἡ διασπορὰ των πρέπει νὰ ὑποθεθῇ περὶ τὴν ΙΔ' αἰῶνα, ὅτε ὁ Τιμουρχάν [ὁ Ταμερλάνος] ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Μογγόλων Ταρτάρων εἰσέβαλεν εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ἐκυρίευσεν τὴν μητρόπολιν Δέλην. Οἱ ἱστορικοὶ Ἀραβες μᾶς ἀναγίρουν, ὅτι ὁ Τιμουρχάν ἐμίανε τὴν νίκην του κατασφάξας ἑκατὸν γιλιδάς Περσῶν καὶ Ἰνδῶν αἰχμαλώτων. Οἱ Μόγγοι ἐπροχώρησαν εἰς τὰ μεσημβρινώτερα τῆς Ἰνδίας, καὶ ἐνέσπειραν πανταχοῦ τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον, ὥστε πολλαὶ οἰκογένειαι ἠναγκάσθησαν νὰ παρατήρουν τὴν ἀβλιαντων πατρίδα, καὶ νὰ φύγωσιν εἰς τὰ ἔξω. Εἶναι βέβαιον, ὅτι αἱ τρεῖς πρῶται φυλαὶ, ἡ τῶν Βραχμάνων, ἡ τῶν Πολεμικῶν καὶ ἡ τῶν Βιομηγάνων, τῶν ὁποίων τὸ θρησκευτικὸν σέβας πρὸς τὸ πατρικὸν ἔδαφος εἶναι τόσον μέγα, δὲν ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τοῦτο. Ὅσον δὲ τοὺς Παρίας καὶ Τσεγαρίε, εἶναι φανερόν, ὅτι καμμία συμπάθεια δὲν τοὺς ἐκράτει, καὶ ἐπόμενον, ὅτι εὐκόλως παρήτησαν τὴν ἀπατὸν αὐτῶν πατρίδα, καὶ διεσπάρησαν εἰς τὰ ἔξω καὶ ὄντως, τοσοῦτον ἀπεπλανήθησαν, ὥστε δύναται τις νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης καὶ Ἀφρικής, συμμειγμένους μὲ ὅλα τὰ ἔθνη, τῶν ὁποίων οὗτοι ἐνηγκλίσθησαν κατ' ἐπιφάνειαν τὴν θρησκείαν, διὰ νὰ εἰσχωρῶσιν ἀνεμποδίστως.

Ἡ γλῶσσα τῶν ἐν Εὐρώπῃ Τσιγγάνων ὁμοιάζει μὲ τὴν Ἰνδικὴν γλῶσσαν, καὶ ἔχει πολλὰς λέξεις κοινὰς εἰς ἄλλας διαλέκτους ἀσιατικάς· ὅλα δὲ τὰ περιστάτικα ταῦτα δὲν ἀπίνουσι καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐξ Ἰνδῶν καταγωγῆς των, καὶ μάλιστα φαίνεται, ὅτι ἡ διεύθυνσις τῆς διασπορᾶς των ἦτο δυτικὴ, ἐπειδὴ ἀνατολικώτερον τῆς πατρίδος των, εἰς τὴν πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδιάν, Κίναν, Σιβηρίαν καὶ Ἰαπωνίαν, παντελῶς δὲν εὐρίσκονται. Ὁ πλῆθυσμός των συμπεραίνεται ἕως ἐν μιλλίονιον, κατοικοῦν δὲ οἱ πλεῖστοι εἰς τὴν Ἀυστρίαν.

καὶ δὲν ἤθελε νὰ λουθῆ ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς. Ἡ ἀρνησίς τῆς
 μ' ἔδωκεν ὑποψία· ἠρεύνησα τὰ ἐξωτερικά τῆς συμπτώ-
 ματα, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἔμαθον ὅτι, ὁ Ζεὺς τὴν
 ἠγάπη· τοῦτο ἔσθαι· τὴν παρέδωκε εἰς τὰς χεῖρας τῆς
 ζηλοτύπου Ἥρας. Ἀμὰ δ' ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα, ἢ Δυσιχλῆ·

Καλλιστὸ μετεμορφώθη εἰς Ἄρκτον.
 „ Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀρκὰς κατέστη ἐπομέως ἐπιδέξιος κυνη-
 γός, ἀπαντήσας μίαν τὸν ἡμερῶν τὴν ἄρκτον μητέρα
 του, τὴν ἐκυνήγησε, καὶ ὀλίγον ἔλλειπε νὰ τὴν διαπε-
 ράσῃ μὲ τὴν λόγχην του, ὅτε οἱ θεοὶ διὰ νὰ ἐμκευθῶσι
 τὴν μικροκτονίαν, τὸν μετέφερον μετὰ τῆς μητρός του εἰς
 τὸν οὐρανὸν, καὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἀστερισμοὺς ἀμφο-
 τέρους 1).

„ Ἐχθρὸς ἀπρονδος τοῦ Ἔρωτος, ἀγρηστον εἶχα τὴν ὠ-
 ραιότητά, ἀλλ' ἐζήλευα τὰς ὀφθαλμοὺς. Ἡ Χιώνη, μικρὰ
 θυγάτηρ τῆς Ἥρας, ἦτο λευκοτέρα τῆς αὐγῆς· τοῦτο τὴν
 ἐπροξένησε θεινὴν κακίαν, διότι τὴν διεπέρασα μὲ τὰ βέ-
 λη μου. Ὁ Δαιδαλίω, ὅστις κρημνίσθεις ἀπὸ βράχου
 μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ἰέρακα, ἦτο πα-
 τήρ τῆς.

„ Ἦδη τ' ὄνομα καὶ αἱ ἀνδραγαθίαι μου κατατάραττον
 το πᾶν. Ὅρη καὶ δάση ὑπετάσσοντο εἰς τὸ κράτος μου·
 παντοῦ ἀνεγείροντο ναοὶ πρὸς τιμὴν μου. Ὁ τῆς Ἐφέ-
 σου 2) ἦτον ἄγιος ἐμοῦ, διότι ποτὲ ἀνθρώπινοι χεῖρες δὲν
 κατεσκεύαζαν παρόμοιον ἀριστούργημα. Εἰς τὴν Ταυρί-
 δα, οἱ κάτοικοι τῆς μ' ἐθυμιάζον μὲ ἀρώματα, καὶ ἔχυ-
 νον αἷμα ἀνθρώπων εἰς τοὺς βωμούς μου. Αἱ Ἀθηναί-
 αι ἀφιέρωναν εἰς ἐμὲ τὴν παρθενίαν των. Ἦμην εἰς τὸν
 κολυφῶνα τῆς δόξης καὶ δόξαν ἐπεθύμου· τότε ἐγνώρισά
 τὴν ἀληθειαν τοῦ λόγου :

1) Ἡ μεγάλη καὶ μικρὰ Ἄρκτος.

2) Λέγεται, ὅτι ὁ Ἡρώστρατος, κακοῦργος καὶ ἀσφικαντος, ἔλαυσε τὸν
 λαμπρὸν τοῦτον ναὸν διὰ νὰ καταστήσῃ τ' ὄνομα τοῦ ἀθάνατον. Ὡς καὶ ἡ
 κακοῦργία πρέπει τὴν φιλοδοξίαν τῆς. Τὰ εἰσέματα τοῦ ναοῦ-τοῦτου σώζον-
 ται τὴν α. μ. β. β. β.

Το ἱστῆρας

Τῆς ἡμέρας,

Καὶ αἱ ἴδιαι γυναῖκες, πὶ θεοῦται ἀπιδίχου
 Τὰ ἐρωτῆματα μὲ ὅσα συνεχῶς τὰς ἐκιδίχου.
 Τὸν ἐπαίνων ἡ ἐξῆται; τὰς ψυχὰς καὶ μὲν μαλάτται,
 Ἀλλὰ ἔρωτα σπανίως εἰς αὐτὰς ἐγκρατατάται.

„ Σιμὰ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν, ἴδον τὸν ποιμένα Ἐν-
 δυμῖωνα· ἦτο νέος· τὰ βλέμματά του τόσον ἦσαν τρυφε-
 ρὰ, ὅσον τὸ ὄπτιον ἐνέπνεον αἰσθημα. Ἐκεῖνος δὲν ἐ-
 τῆλυσε ν' ἀνοψοθῆ ἕως εἰς ἐμέ· ἐγὼ ἐταπεινώθην ἕως
 εἰς αὐτόν. Διότι, κόρη μου, ὅταν ἔρωτος ὑπάρχῃ ἐν τῷ
 μετὰ,

Ματαίως τίς παρατηρεῖ τὸ γένος ἢ βαθμῶν του·
 Ἐκεῖνος μὲ τὸ τόρον του τὸ ἐν καὶ μοναχόν του
 Ἐξίσου μᾶς ἐγγίξει,
 Καὶ μᾶς ἰσοσταθίξει.

„ Εἰς τὸ μυστικὸν ἐπεστήριζέτο ἡ εὐτυχία μας· ἀλλ'
 ἐνίστε τὸ μυστικὸν προδίδει τὸν ἔρωτα. Ὅταν ἦμην σι-
 μὰ τοῦ Ἐνδυμῖωνος, συνεχῶς ἐτρεμον μήπως ἀνακαλύ-
 ψωσι τὸ αἴτιον τῆς ἀπουσίας μου. Ἡ τύχη τέλος πάν-
 των μ' ἐφάνη εὐνοϊκή.

„ Ἀπόλλων ὁ ἀδελφός μου, κουραζόμενος ἀπὸ τὸ νὰ
 φωτίζῃ τὸν κόσμον, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας,
 ἀνέφερον εἰς τὴν πατέρα τῶν θεῶν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ
 ἐκτελῇ καὶ τὴν νύκτα τὸ ἴδιον ὑποῦργημα. Διὰ τὴν
 ἀρνησιν ταύτην, εἶχε τοὺς μυστικούς λόγους του ὁ ἀ-
 δελφός μου. Ἡ Θέτις τὸν ἐθέληεν· ἀλλ' ὅτι ἔθλαπτε
 τὸν ἰδικόν του, ἀφελούσε τὸν ἰδικόν μου ἔρωτα. Πα-
 ρουσιάζομαι λοιπὸν ἐνώπιόν τοῦ Διὸς, καὶ τὸν ζῆτῶ τὴν
 τιμὴν ἐκ τῆς ὀφθαλμοῦ εἶχεν ἀπρὸς τὴν ὁ Ἀπόλλων. Ὁ
 πατήρ τῶν θεῶν μὲ τὴν ἐγάρτισε, καὶ θέσας ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς μου ἐν ἡμισέληνον 1), μὲ ἔδωκε τὸ ἐπίθετον Φινίη.
 Ἀναβαίνω παρευθὺς ἐπὶ τοῦ ἄρματος τῆς Σελήνης,
 ἀρπάζω τοὺς γαλινοὺς, καὶ διατρέγω τὸν κόσμον συ-
 ρομένη ἀπὸ τοὺς δύο λευκομέλανας ἵππους μου. Ἠἴ-
 σαν νύκτα τοὺς ἐσταματοῦσα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Δατμίου

1) Τὸ ἡμισέληνον εἶμαι παρόμοιον τῆς Ἀρτέμιδος.

“ ὄρους, ὅπου συναπαντεύσα τὸν φίλτατόν μου Ἐνδυμίωνα.
“ Τότε κατέβηνα ἐκ τοῦ ἄρματός μου”

Ἄπὸ τῆς γῆς τοὺς δῆμους.
Ἄπὸ τὸ βλέμμα τῶν θνητῶν, ὡς ἀνοσφάρα στέφη,
Μᾶς ἔκλειον τὰ νύφη.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὡς τὰς ἀγαυεῖς ἐρήμους,
Ἐμπρόσθε τὸν Ἔρωτα ἢ Νυξ, τὰ σκότῃ σιωποῦσαν,
Τὸ πᾶν ἐκάθευδ’ αἱ ψυχὰί μοι ἀγρυπνοῦσαν.

„ Εὐδαίμονες ἕως τῶρα εἴμεθα καὶ ἡ ἀγάπη μας καρ-
“ ποφορεῖ εὐδαιμόνως· ἐνῶ δὲ ὁ Ἰμέβαιος προσφέρει, κατὰ
“ τὴν συνήθειαν, ἕν τέκνον καθέκαστον χρόνον, ἐγὼ, χάρις
“ εἰς αὐτὸν, ἐφέτος ἐγέννητα πεντήκοντα. 1)
„ Ἰπαγε λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄρτεμις, Ἰπαγε,
“ ἀκριβὴ μου κόρη· μὴ φοβοῦ τὴν ὕργὴν μου πλέον· τὸν
“ κεστόν σου φύλαξον, καὶ μὲ αὐτὰ τὰ ἄνθη σου στεφάνω-
“ σον τὸν Ἐνδυμιώνα σου. „ Τὰῦτα εἰποῦσα, Ἰουλιὰ μου,
ἔγινεν ἄφαντος ἡ θεὰ. Ἰγίαινε.

Τὸν Ἔρωτα ἢ Ἄρτεμις ἰδεῖ πῶς ἐγκολώθη·
Ἰραταὶ ἦσαν αἱ θεαί, αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνεῖσαι·
Καὶ σὺ δεικνοκατετής, . . ! Πῶς δὲν ἐμαλακώθη

Εἰσέτι ἡ καρδιά σου ;
Πῶς τόση ἀπονία σου ;

ὦ! μέμνησο, φίλτάτη μου, ὅτι θνητὴ σὺ εἶσαι. 2)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΓΑΥΠΤΙΚΗ.

Τὰ τῆς *Γλυπτικῆς* ἀρχαῖα μνημεῖα εἶναι ἀληθῶς πολυ-
ἀριθμα καὶ ποικίλα, καὶ σχηματίζουσι τὸ συνηθέστερον ἀν-
τικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἐρεύνης τῆς Ἀρχαιολο-
γίας. Τὰ ἀγάλματα φυσικοῦ ἢ κολοσσαίου μεγέθους, αἰ-
μορφαὶ μικροτέρων ἀναλογιῶν, αἰ προτομαὶ καὶ τ’ ἀνά-

1) Ὁ Πανσανίας ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἐνδυμίων ἐτεζαν πεντή-
κοντα θυγατέρας καὶ πολλοὺς υἱούς.

2) Παρατηροῦντες, ὅτι ἡ μυθολογία μας καταπᾶ εἰς μέγας, δὲν σκοπεῖ-
ομεν εἰς τὸ ἐξῆς· νὰ καταχωρίζωμεν ἐπιστολὰς ἐξ αὐτῆς, τὰς ὁποίας δ μετα-
φράσας αὐτάς, ἡμέτερος I. I. Σκυλίτσης, σκοπεῖται νὰ ἐκδώσῃ ἀκολουθῶν εἰς
ἕξ μικρὰ τομίδια, κατὰ τὸ κείμενον, μὲ περισσώτερον ὅμως ἀκριβείαν, καὶ
ὄχι ἐλίγαν προσθήκας.

γλυφα, τὰ ὅποια εἶναι γεννήματα τῆς κλασικῆς ἀρχαί-
σθητος, ἀνευρίσκονται πανταχοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ ποικιλότης τῶν
κατασταίνει πλέον δύσκολον καὶ συμπεπλεγμένην τὴν σπου-
δὴν τῶν. Τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὴν σπουδὴν ταύτην συν-
ίσταται εἰς τὸ νὰ διακρίνη τις εὐθὺς μετὰ βεβαιότητος
ἐὰν ἡ ἐξεταζομένη μορφή εἶναι ἔργον αἰγυπτιακόν, τυρῆ-
νικόν, ἑλληνικόν, γαλλικόν ἢ ῥωμαϊκόν· ἡ δὲ διακρίσις αὐ-
τῆ ἀποκτᾶται ἀπὸ τὴν ἐντελῆ γνώρισιν τοῦ τρόπου, ὅς-
τις ἀνήκει ἰδιαίτερος εἰς καθένα ἐκ τούτων τῶν λαῶν.

Αἰγυπτιακὰ μνημεῖα.—Ἡ αἰγυπτιακὴ γλυπτικὴ, συν-
ισταμένη εἰς τὴν παράστασιν θεῶν, ἀνθρώπων, ζῶων καὶ
ἀντικειμένων ἀνθρωπίνου ἐφευρέσεως, διακρίεται εἰς τέσ-
σαρα μέρη. Αἱ θεότητες ἐχαράσσοντο ἐπάνω εἰς χρυσόν,
ἄργυρον, σίδηρον, λίθον, ξύλον καὶ ἄλλας διαφόρους
ὕλας, καὶ ἐστολίζοντο ἀπὸ ποικίλους καὶ κανονισμένους χρω-
ματισμούς. Ἡ πλησμονὴ δὲ αὐτῶν, ἂν καὶ τεταγμένων εἰς
μεθοδικὴν ἱεραρχίαν, συνέπειαν τῆς γενεαλογίας τῶν, καὶ
παραγομένων ὄλων ἐξ ἐνὸς πρωτίστου καὶ ὑπεροτάτου ὄντος,
πολυπλασιάζει τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν συμ-
βόλων, καὶ οὕτω συμπλέκει τὴν σπουδὴν τῶν μνημείων.
Ἐπειδὴ δὲ συνηθῶς ἐπροσφέρετο μεγαλύτερον σέβας εἰς
τὰς θεότητας τῆς πρώτης τάξεως, κατεσκευάσθησαν καὶ τὰ
παραστατικά τῶν εἰδώλια πολυπληθέστερα παρὰ τὰ τῶν
ἄλλων, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ συνηθέστερα ἀνακαλυπτόμενα
εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μεταφερόμενα εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς
στολισμὸν τῶν Μουσείων τῆς.

Τὰ γενικά καὶ κοινὰ εἰς ὕλας τὰς θεότητας χαρακτη-
ριστικά εἶναι· α) τὸ σημεῖον T μὲ δακτύλιδιον ἐπάνωθεν τοῦ
τὸ ὅποιον ὡς σύμβολον τῆς θείας ζωῆς, κρατεῖ καθεὶς
θεὸς εἰς τὴν μίαν χεῖρά του β) ἐν σκῆπτρον λήγον ἀνω-
θεν εἰς κεφαλὴν γλαυκὸς διὰ τοὺς θεούς, ὡς σύμβο-
λον ἀγθοποιίας, καὶ εἰς πλατεῖαν κόπην διὰ τὰς θεὰς,
αἵτινες διακρίνοντο προσέτι ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχον ὡς ἐ-
κείνοι τὸ πλεγμένον γένειον.

Αἱ εἰκόνες τῶν βασιλέων καὶ τῶν βασιλισσῶν, αἵτινες
ἐπαντώνταν εἰς ἐκάστου εἶδους αἰγυπτιακὰ μνημεῖα, γυ-
μναὶ ἢ ἐνδυμέναι ἢ μέσα εἰς θήκην, ἔχουν καθαρὰν ἐν-

Θρωπίνην μορφήν. Διακρίνονται δὲ οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τῶν εἰς τὸ διάδημά των περιτυλιγμένων Ὄφρων Ἰβραΐον, ὅστις ἔχει τὴν κεφαλὴν του ἀνυψωμένην ἀνωθεν τοῦ μετώπου των, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματός των ἐπὶ τοῦ ἰδίου των ἀγάλματος ἢ πλησίον του εἰς τ' ἀνάγλυφα καὶ τὰς ζωγραφίας, ἅτινα σχηματίζουσι σειρὰν ἱερογλυφικῶν, περιλεισμένων εἰς ἄλλειπτικὸν περίβολον. Καθὼς δὲ εἰς τὰς θεότητας, οὕτω καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ γένη τὸ πλεγμένον γένειον διακρίνει τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Διὰ τὴν διακρίνωται προσέτι ἀπὸ τῶν ζώντων οἱ ἀποθανόντες βασιλεῖς καὶ βασίλισσαι κρατοῦν εἰς τὴν μίαν χεῖρά των τὸ προσηρμένον σημεῖον, ὡς μεταβάτες εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν μετὰ τὴν ἀποθέωσίν των, καὶ εἰς τὴν ἄλλην, θεῶν τι σύμβολον.

Αἱ πρὸς τῶν Αἰγυπτίων κατασκευασθεῖσαι εἰκόνες διαφόρων ζώων, ἐμφύχων ἐμβληματικῶν τῶν θεῶν, εἶναι ἀξιολογώτατοι διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς οὐσιότητος καὶ τὴν ἀκραν μίμησιν τῶν χρωμάτων, καὶ πολυάριθμοι, διότι ἦσαν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους σύμβολα διαφόρων οὐσιωδῶν ἀντικειμένων. Ἀξιωσήμειοι προσέτι εἶναι καὶ αἱ στήλαι, ἧστὶ ἀνάγλυπτοι μεμονωμένοι πέτραι, ὅπισθεν ἀκατέρχαστοι, καὶ ἀνωθεν στρογγυλοειδεῖς καὶ παρασταίνουσαι προσώπων γεινομένων εἰς θεοὺς ἢ καὶ εἰς ἀνθρώπους ἀπὸ ἐν ἢ περισσώτερα πρόσωπα. Αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς εἶναι αἱ τῶν ἀποθανόντων, οἵτινες παρομοίως λαμβάνουν τὰ τῆς οἰκονομίας των. Τὰ ἐπικήδεια ταῦτα μνημεῖα φέρουσι ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφάς, ἐξηγοῦσάς τὴν ὑπόθεσιν καὶ δεκνύσας τ' ὄνομα τῶν προσώπων, εἴτε ζώντων εἴτε νεκρῶν.

Ἑλληνικὰ μνημεῖα.— Διάφορα καὶ ποικίλα μνημεῖα τῆς γλυπτικῆς των ἀφῆκαν οἱ Ἕλληνες, συριστάμενα εἰς προτομὰς καὶ ἀγάλματα τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἡμιθέων, καὶ αὐτῶν τῶν θνητῶν ἡγεμόνων καὶ πολιτῶν, τὰ ὁποῖα ἐπολυπλασίασεν ὁ μέγας πατριωτισμὸς των. Εἰς γνώρισιν τῶν μὴ φερόντων ἐπιγραφὰς χρησιμεύουν ἐνίοτε αἱ μετὰ τῆς στήλαι, αἵτινες μᾶς διέτηρησαν εἰκόνας ἱστορικῶν προσώπων συγκρινόμεναι μὲ τὰς προτομὰς καὶ τ' ἀγάλματα, παρασταίνουσι τινὲς εἰκόνας μὲ πολλὴν πιθανότητα.

Ἰπάρχουσι δὲ τινες προτομαὶ πασίγνωστοὶ καὶ τοιοῦτοτρόπως χαρακτηρισμένοι, ὥστε δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπατηθῆ τοιαύτη πα γ. εἶναι ἢ τοῦ Σωκράτους. Αἱ κυριώτεραι δὲ καὶ ἀσφαλέστεραι ἐνδείξεις εἶναι τὸ φύλον, ἢ ἡλικία, ἢ ἐνδυμασία, ἢ φυσιογνωμία καὶ τὰ σύμβολα τῆς εἰκόνας, ἀγάλματος ἢ προτομῆς.

Αἱ σωζόμεναι ἀνάγλυφοι εἰκόνας τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων φέρουσι ἐνίοτε ἐπιγραφὴν, ἐξηγοῦσαν ἄλλοτε ὀλόκληρον τὸ μνημεῖον, τὰς αἰτίας καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπέξεργασίας του, ἄλλοτε δὲ συνισταμένην εἰς ἓν μόνον ὄνομα, ἢ γούν τὸ τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου, καὶ συχνότερα τὸ τοῦ τεχνίτου, τὸ ὁποῖον πολλοὶ πολλὰκις ἐξέλαβον κατὰ λάθος ἀντὶ ἐκείνου. Παρατηρητέον δὲ, ὅτι τὸ τοῦ τεχνίτου εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον γεγραμμένον εἰς γενικὴν, καὶ ὑπενωσῶνται αἱ λέξεις ἔργον τοῦ. . . Χωρὶς τὴν διάκρισιν ταύτην ἔθελὲν ἀκολουθεῖ σὺγγυσις ἐξήσου ἀσύμφορος καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας καὶ εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀρχαιότητος.

Ῥωμαϊκὰ μνημεῖα.— Τὰ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἀνήκοντα ἔργα τῆς γλυπτικῆς ὑπῆρξαν συνέχεια τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, κατασκευασθέντα ἀπὸ τεχνίτας ἑλλήνας ἐργαζομένους εἰς τὴν Ῥώμην ἢ εἰς ἄλλας μεγαλοπόλεις τῆς αὐτοκρατορίας. Καθὼς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὕτω καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη ἢ γὰρ τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσεν εἰς στολισμὸν τῶν θυσιαστηρίων, τῆς βάσεως τῶν ἀγαλμάτων καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν τάφων. Εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ ἀγαλμάτων, κατασκευάζοντο ἀνάγλυφα πρὸς μνήμην τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσχεδιάζοντο ἐνίοτε ὀλόκληρος ἢ ἱστορία θεοῦ τινος ἢ ἡμιθέου, καὶ οὕτως ἐξεθέτοντο εἰς τὰς ἀγορὰς ἢ εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς διδασκαλίαν τῆς νεολαίας. Εἰς τὴν Ῥώμην ἐχρησίμευσεν εἰς στολισμὸν τῶν τραπεζοφόρων ἀψίδων, τῶν θριαμβικῶν σταλῶν καὶ τῶν σαρκωφάγων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὰ παρασταίνουσι τοὺς ἀπογαυρετισμοὺς τοῦ τελευτήσαντος πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, ποτὲ μὲν δὲ πολλῶν προσώπων, ποτὲ δὲ διὰ δύο μόνων, εἰς τῶν ἐπιπέδων τῶν φιλοφρονούμενων εἶναι τὸ τοῦ ἀποθανόντος. Ἀναφέρεται δὲ ἀπὸ πολλοῦ ἱστορικοῦ, ὅτι εἰς τὴν Ἀττικὴν,

ἥτις πύθεται ἀπὸ μάρμαρα, κατεσκευάζετο μέγα πλήθος σαρκοφάγων, οἵτινες ἐξαπεστέλλοντο εἰς τὴν Ῥώμην διὰ ἐμπόριον. [ἀκολουθεῖ].

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ὈΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ Ἀδάμας.

Ὁ ἀδάμας, ἐπιστημονικῶς θεωρούμενος, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ καθαρὸς ἀνήραξ· ἀλλ' ἡ σκληρότητις του καὶ ἡ ιδιότητις τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὸ νὰ θλά τὰς ἀκτίνας τοῦ φωτός καὶ συνεχῶς νὰ προάγῃ πολυάριθμα χρώματα, τὸν κατέστησαν πολύτιμον κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν· προτιμᾶται δὲ, ὅστις εἶναι καθαρότερος. Ἡ ἐντέλεια τοῦ ἀδάμαντος συνίσταται εἰς τὸ καλούμενον νερόν του, εἰς τὴν στιλπνότητά του, καὶ εἰς τὸ βάρος του· ἀδάμας μὲ ἐλάττωμα λέγεται, ὅστις ἔχει χρῶμα κίτρινωπὸν, μόρια ἰέλου, καὶ κόκκους ἄμμου ἐρυθροῦ ἢ μαύρου.

Εἰς τὰς Ἰνδίας, οἱ ἀδαμαντουργοὶ σκάπτουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς τρύπαν ἐνὸς ποδὸς τετραγωνικοῦ, ἐπίτινος τοίχου, ὅπου θέτουν τὸ φῶς, εἰς τὴν λάμπην τοῦ ὁποίου ἐρευνοῦν τὸ νερόν τῶν παρακατεινῶν λίθων, καὶ ἄμμους των καὶ τὴν καθαριότητά των.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι ὁ ἀδάμας ἐμαλακύνετο διὰ τοῦ ζέοντος αἵματος τράγου, καὶ ὅτι τοιούτῳ τρόπῳ ἠδύνατο νὰ τὸν δουλεύσῃ τις διὰ σφύριον.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ οἱ ἀδάμαντες ζυγίζονται μὲ τὸ καράτιον, μικρὸν βάρος συγκείμενον ἀπὸ 4 σιταρόσπυρα.

Ὁ πολλὰ παρακατεινὸς ἀδάμας, ὅστις δὲν δύναται νὰ κοπῇ ἐξ αἰτίας τοῦ χρώματος ἢ τῶν κηλίδων του, πωλεῖται πρὸς 30 ἕως 36 φράγκα τὸ καράτιον. Τοῦ τοιούτου συντρίβουν διὰ νὰ σχηματίσωσι τὴν σκόνην τοῦ ἀδάμαντος, διὰ τῆς ὁποίας κόπτουν, λειαινοῦν καὶ χαράττουν τοὺς διαφόρους λίθους.

Ὅταν ὁ ἀδάμας δύναται νὰ κοπῇ, ἡ τμή του κίττει, καὶ μάλιστα ἔξω τῆς ἀναλογίας, ὅταν ὁ ὄγκος τοῦ λίθου εἶναι αἰσθαντικώτερος.

Οἱ ἀδάμαντες τῶν 5 ἢ 6 καρατίων εἶναι ὠραῖοι λίθοι· οἱ τῶν 12 ἕως 20 εἶναι σπάνιοι· ὀλιγωτάτους γνωρίζομεν ὑπερβαίνοντας τὰ 100 καράτια.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας ἀφ' ὅσους ἐγνωρίσθησαν εἶναι ὁ τοῦ Ῥαϊᾶ τῆς Ματάν, εἰς τὴν νήσον Βόρνεον· οὗτος ὑπερβαίνει τὰ 300 καράτια (πλέον τῶν δύο οὐγγῶν). Ὁ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Μογγολίας εἶναι 279 καρατίων· τοῦτον διετίμησεν ὁ Ταυερνιέρος 12 μυλλιόνια φράγκα· τὸν συγκρίνει δὲ μὲ αὐτὸν διγοτομημένον. Ὁ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας ζυγίζει 193 καράτια, καὶ ἔχει ὄγκον αὐγοῦ περισσεύσας, ἀλλὰ πολὺ κακὸν σχῆμα. Οὗτος ἠγοράσθη 2,160,000 φράγκα, μὲ προσθήκην 96,000 φράγων, μισθὸν ἰσόβιον. Ὁ ἀδάμας τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας ζυγίζει 139 καράτια· ἔχει χρῶμα κίτρινωπὸν, εἶναι ῥοδοειδῆ, καὶ κακόσχημος· τοῦτον διετίμησεν 2,600,000 φρ.

Ὁ ἀδάμας τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας ζυγίζει 136 καράτια· πρὶν κοπῇ οὗτος ἐζύγισε 410 καράτια· βεβαίον μάλιστα ὅτι τὸν ἐπεξεργάζοντο δύο χρόνους. Ἀξιοσημειώτως εἶναι ὁ ἀδάμας οὗτος διὰ τὸ ὠραῖον σχῆμά του, τὴν καλὴν ἀναλογίαν καὶ τελείαν καθαριότητά του, διὰ τὰ ὁποία καὶ ἐθεωρήθη ὡς ὁ ἀξιολογώτερος τῆς Εὐρώπης. Ὁ δούξ τοῦ Ὀρλεάν, ὅτε ἀντεβασίλευε, τὸν ἠγόρασε 2,250,000 φράγκα, τὸν διατιμῶν ὅμως εἰς τὴν διπλὴν τιμὴν. Ὅλοι οἱ ὠραῖοι οὗτοι ἀδάμαντες ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Ἰνδίαν. Ὁ μεγαλύτερος ἀφ' ὅσους εὐρέθησαν εἰς τὴν Βραζιλίαν, καὶ τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, ζυγίζει, κατὰ τὰς βασιμωτέρας πληροφορίας, 120 καράτια.

Ἔως εἰς τὰ τέλη τοῦ 11. αἰῶνος δὲν γνωρίζοντο παρὰ ἀκάθαρτοι οἱ ἀδάμαντες, καὶ τότε ἐξαίτηνον περισσότερον οἱ πυραμιδοειδεῖς. Μόλις περὶ τὰ 1576 ὁ Λουδοβίκος ἐκ Βεργούης, εἰς τὸ Βέλγιον, ἐφευρὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτειν καὶ καθαρίζειν τὸν ἀδάμαντα διὰ τῆς ἰδίας του σκόνης, καὶ τότε ἀνεγνωρίσθη ἡ ὠραιότης τῆς οὐσίας ταύτης.

Τὰ μεγαλύτερα ἀνθρακίκα τοῦ ἀδάμαντος κείνται εἰς τὴν Βραζιλίαν, εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, εἰς τὰ βασίλεια τῆς Γολκόνδας, Βεσπούρ καὶ Βεγγαλίας, καὶ εἰς τὴν Βόρνεον.

Οἱ Ἰνδοὶ εἶναι σχεδὸν ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν

αδαμάντων μόνος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τόπου, ὅπου εὐρίσκονται, ἀπαιτεῖ δικαίωμα τι εἰς τὴν Βραζιλίαν δὲν ὑπάρχει τοῦτο, ἀλλ' ὁ βρασιλεὺς πωλεῖ τὸ δικαίωμα εἰς ἰδιαιτέρους πρὸς ἀναζήτησιν τῶν μετρίων μόνον, θέτει δ' ἐπὶ τοῦτο τοὺς ἰδίους μαύρους τῶν, οἵτινες δὲν κάμνουν ὀλίγας καταχρήσεις. μολονότι ἐπιστατοῦνται αὐστηρῶς. Οἱ μαύροι οὗτοι ἐνθαβ-
 ἔνονται μὲ δ' ὄρα, κατὰ τὸν ὄγκον τῶν ἀδαμάντων ὅσους εὐρωπαϊκῶν ὅστις ἀνακαλύψῃ ἀδάμαντα 17 καρατίων καὶ ἡμίσειας ἀπολαμβάνει μὲ πομπὴν τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ὁ κύριός του ἀποζημιούται ὡσαύτως.

Τὸ πλῆσιμον τῶν χωματωδῶν μερῶν, ὅπου εὐρίσκονται ἀδάμαντες, τελεῖται ὑπὸ τινος στεγασματος, ἐπάνω εἰς σάνιδωμα κλίνον, καὶ διαχωρίζημενον κατὰ μήκος εἰς διαφόρους κατατομὰς, εἰς ἕκαστην τῶν ὁποίων εἶν' ἓνας μαῦρος. Ἐν ἑκάστικον διευθύνεται πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος, ὅπου εὐρίσκεται μία ποσότης χώματος, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶς μαῦρος λαμβάνει ἀπὸ μικρόν τι μέρος, τὸ καθαρίζει διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ κρατίζει τοὺς ἐπιπολλῶζοντας εἰς τὴν μένουσαν χονδρὴν ὑπέρστασιν ἀδάμαντας. Εἰς πᾶσαν τοιαύτην σκηνὴν τίθενται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἴκοσι μαῦροι οἱ ἐπιστάται κάθηται ἐπάνω εἰς ὑψηλὰ σκαμνία κείμενα εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος, κρατοῦντες ἀπὸ μίαν μαστίχα.

Ἄμα εὐρὴ ἀδάμαντά τινα ὁ μαῦρος, ἀφίλει διὰ χειροκτυπήματος, νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ καὶ τὸν προσφέρῃ εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τὸν θέτει εἰς καυκίδα κρεμασμένην εἰς τὴν μέσον τῆς σκηνῆς. Ἡ καυκίς αὕτη φέρεται καθε βραδύ εἰς τὸν πρῶτον ἀξιοματικόν, ὅστις μετρᾷ, ζυγίζει καὶ σημειῖ εἰς ἰδιαιτέρον κατάστιχον τοὺς ἀδάμαντας.

Ἡ Βραζιλία προσφέρει τὴν σήμερον ὅλον τὸ ἐμπόριον τῶν ἀδαμάντων ἐξ αὐτῶν ἔρχονται εἰς τὴν Εὐρώπην κατ' ἔτος ἀπὸ 25 ἕως 30 χιλιάδες καράτια ἀκατέργαστοι, δηλαδή 10 ἕως 13 λίτραι, οἵτινες ἀφ' ὧν καποὺν, ἀρίστου 800 ἕως 900 καράτια.

Περὶ τῶν οὐρανίων φαινομένων. [συνέχεια καὶ τέλος.]

Οἱ ἀερολίθοι καὶ οἱ διάττοντες ἀστέρες, ἡ ἀρχὴ τῶν ὀπιῶν ἀγνοεῖται μέχρι τοῦδε, ἐμπορεῖ νὰ ἦναι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων σοφῶν, ἀποσπάσματα πλανητῶν συγκρουσθέντων μὲ κομήτας· προσέτι εἶναι πιθανόν, ἔτι προξενθῆναι ἀπὸ τὴν συγκρούσιν δύο ἄλλων ἀστέρων. Ἴδου πῶς ἐξηγεῖν τὴν πτώσιν τῶν λίθων τούτων. Ἀφ' ὧν ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν σφαῖραν τῶν διὰ τῆς συγκρούσεως, σρέφονται περὶ τὴν γῆν κατὰ τι ἀπροσδιόριστον διάστημα καιροῦ· ἐπομένως δὲ εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖράν μας, ἀνάπτουν διὰ τῆς τριβῆς, τὴν ὁποίαν ὑποφέρουν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης τῶν, καὶ τέλος πάντων πίπτουν εἰς τὴν γῆν, δυνάμει τῆς βαρύτητός των.

Κατὰ τὴν αὐτὴν πιθανότητα, τὰ μετέωρα τὰ καλούμενα διάττοντες ἀστέρες, ἢ ἀστρα χυνομένα, δὲν εἶναι παρὰ σώματ' ὅμοια τῶν ἀερολίθων, ἅτινα εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖράν μας πολλὰ ὑψηλόθεν, ἀλλὰ μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε δύνανται νὰ τὴν διαπεράσωσιν, εἰς τρόπον ὅστε φυσικὰ ἀνάπτουν καὶ πίπτουν ἐν εἴδει φωτερᾶς ἀκτίνος.

Ὁ Κ. Λαπλάς θεωρεῖ τοὺς ἀερολίθους καὶ τοὺς διάττοντας ἀστέρας ὡς ὕλην ἐκριπτομένην εἰς τὸ κενὸν διάστημα ἀπὸ ἠφαίστια τῆς σελήνης· παρετήρησε δὲ, ὅτι διὰ νὰ γένη τοῦτο, ἐχρειάζετο δύναμις τετραπλῆ ἀφ' ὅσῃν ἔχει βάλλα κανονίου ἐκριπτομένη ἀπὸ δώδεκα λίτρας πυρίτιδος. Καὶ ἡ μὲν δύναμις αὕτη ἀρκεῖ ν' ἀποσπάσῃ σωματι τῆς σελήνης ἢ δὲ βαρύτης, καὶ ἡ ἐφέλκσις τῆς γῆς ἐμποροῦν ἐπομένως νὰ τὸ ὀδηγήσωσιν ἕως εἰς τὴν σφαῖράν μας.

Πολὺ πέραν τοῦ διαστήματος ὅπου κεῖται τὸ πλανητικόν μας σύστημα, εἰς ἀπόστασιν τόσον μεγάλην ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ καταμετρήσωσι, καίνται οἱ ἀστέρες. Πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν περὶ αὐτῶν εἶναι, ὅτι ἕως ὅτου νὰ μᾶς ἔλθῃ τὸ φῶς τῶν πλεισιτέρων μας, ἀπερνοῦν τρεῖς χρόνοι τοὐλάχιστον. Ἰδέαν τοῦ ἀποστήματος τούτου λαμβάνει τις, ἐν σποχασθῇ, ὅτι

τὸ φῶς διατρέχει 140,000 λεύγας εἰς ἕκαστον λεπτόν. Εἰς ἓν τοιοῦτον ἀπόστημα, ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος εἶναι 1,300,000 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆν, ἠδύνατο νὰ κρυφθῆ, καθὼς καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ πλανῆται εἰς τὰς διαφόρους θέσεις των, ὅπισθεν ἑμῆς κλαστικῆς ἀράχης.

Ἐπάρχουν βέβαια ἀστέρες, οἵτινες κείνται πολλὰ ἑκατομύρια φορές πλέον μακρὰν μας ἀφ' ὅσον ἔρρεθη περὶ τῶν προλεχθέντων, καὶ τῶν ὁποίων τὸ φῶς διὰ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὴν γῆν περνοῦν κατὰ συνέπειαν πολλὰ μιλλιόνια αἰώνων. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι δὲν ἴδομεν ἀκόμη πολλοὺς ἀστέρας, οἵτινες μολοντοῦτο ὑπάρχουν, διὰ τὸν ἀπλοῦν μόνον λόγον, ὅτι τὸ φῶς των δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ προσφθάσῃ ἕως εἰς ἡμᾶς· ἐξ ἄλλου μέρους, ἴσως ἐξακοιλουθοῦμεν νὰ παρατηρῶμεν ἀστέρας, οἵτινες πρὸ καιροῦ ἔπαυσαν νὰ φέγγωσι. Τοιουτοτρόπως, πᾶν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανὸν, πέραν τοῦ συστήματός μας, εἶναι δυνατόν νὰ συντριβῆ, θλασθῆ ἢ ἐξουδενωθῆ, ἐνῶ ἡμεῖς, ἡσυχιοὶ τῆς γῆς κάτοικοι, περνώμεν πολλοὺς ἀκόμη αἰῶνας θεωροῦντες τὸ μέγα ἐκεῖνο τῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας θέαμα, ἐνῶ δὲν εἶναι πλέον παρὰ φάντασμα ἀπατηλόν, παρὰ εἰκὼν χωρὶς πραγματικότητά!

Οἱ ἀστέρες εἶναι αὐτόφωτοι· πρέπει νὰ τοὺς θεωρῶμεν ὡς τόσους ἡλίους φωτίζοντας καὶ ζωογονοῦντας πλανητικὰ ἄλλα συστήματα ἀόρατα εἰς ἡμᾶς. Καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος δὲν εἶναι εἰμὴ ἀστὴρ ἀπλοῦς, ἢ ἕκτασις, ἢ λάμψις καὶ ἢ θερμότης τοῦ ὁποῖου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις ὅθεν τὸν θεωροῦμεν.

Ὀλίγα ἐμάθομεν εἰσέτι περὶ τῆς καθ'αυτὸ μεγαλειότητος τῶν ἀστέρων καὶ περὶ τῶν ἀμοιβαίων ἀποστημάτων των μεταγενέστεροι ὅμως ἀστρονόμοι, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὁ περιβόητος Ἑρσχελ, ἔκαμαν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μεγάλας θεωρίας. Φαίνεται ὅτι οἱ ἀστέρες δὲν εἶναι διεσπαρμένοι εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τινα ἴσην ἀπόστασιν, ἀλλὰ συνεχόνονται εἰς σωροὺς, καθεὶς τῶν ὁποίων σύγκριται ἀπὸ μυριάδας ἀστέρων· τοῦτο δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας λευκοειδεῖς κηλίδας φαινομένης εἰς τὸν οὐρανόν, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται νεφελώσεις ἢ μεγάλη δὲ

ἔθεινη λευκοειδής καὶ φωτερὰ κηλὶς ἢ διαπερῶσα τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἕνα ἕως εἰς τὸν ἄλλον πόλον, καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουμεν *Palaxian Kéklor*, εἶναι βέβαια νεφελώσης· ἀλλὰ φαίνεται μεγαλύτερα, διότι εἶναι καὶ πλησιέστερα μας. Εἰς αὐτὴν, τόσον ἀπειροσ, πληθὺς ἀστέρων ἀνακαλύπτεται, ὅστε οὔτε ἡ φαντασία δὲν δύναται νὰ τοὺς ἐνοήσῃ· καὶ μολαταῦτα τὸ μεταξύ των ἀπόστημα εἶναι τολάχιστον ἑκατὸν χιλιάδας φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου, ἧτις εἶναι 34 μιλιοσίων λευγῶν περίπου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ.

Περί τὰ τέλη τοῦ 12. αἰῶνος, ἀπλοῦς τις σιδηρουργὸς Ἀγγλος, καλούμενος Newcomen, ἐπροξένησεν εἰς τὴν βιομηχανίαν μεγίστην μεταβολὴν, ἐφευρὼν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀτμὸς τοῦ ὕδατος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κινητικὴ δύναμις. Αἱ μηχαναὶ τὰς ὁποίας κατασκευάσεν ὁ ἔμπειρος οὗτος τεχνίτης ἀτελεῖς, καθὼς εἶναι πᾶν πᾶγμα εἰς τὴν ἀρχὴν του, ἐτελειοποιήθησαν κατὰ τὸ 1764 ἀπὸ τὸν περίφημον Οὐάττ, ὅστις, εἰς Γλασγῶβιον καταικὼν, ἀπλοῦς μὲν κατασκευαστῆς μαθηματικῶν ἐργαλείων κατ' ἀρχὰς ἦτον, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν καιρὸν, ἰδιοκτῆτης μιλιοσίων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὴν σήμερον τὴν μηχανὴν τοῦ Οὐάττ. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου δὲν μᾶς μέλλει· ὁ σκοπὸς μας δὲ εἶναι νὰ ἐπισημώσωμεν σήμερον εἰς τοὺς ἀγαγνώστας μας περὶ τῶν πλοίων ἀτμοκινήτων μηχανῶν, ἧτοι περὶ τῶν ἀτμοπλοίων.

Εἰς τὸν Ἀμερικανὸν Ροβέρτον Φούλτωνα χρεωστοῦν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀνακάλυψιν.

Τὸ ἀτμοπλοῖον εἶναι, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτω, ὅτι ὁ σιδηρὸς δρόμος εἰς τὴν Ξηράν. Οὔτε ἀνεμοὶ, οὔτε τρικυμίαι δύνανται νὰ τὸ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ πηδαλιούχου. Ὅταν ὁ ἀνεμὸς ἦν εὐνοϊκὸς χρησιμεῖει καὶ εἰς τὴν πανίαν του· ὅτε δ' ἐναντιοί, βραδύτερον μὲν περιπατεῖ

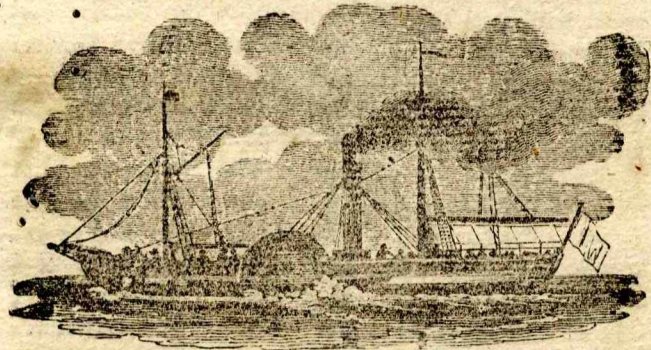
δὲν ὀπισθοδρομῆι οὐδὲ σταματᾷ ὁμως, διότι οἱ τροχοὶ τοῦ πλοίου στρέφονται ἀδιακόπως.

Ὁ Φούλτων ἐγεννήθη εἰς τὸ κράτος τῆς Πενσυλβανίας, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὸ 1767· καὶ πρῶτον μὲν ἦτο ζωγράφος· ἀλλ' ἐπειδὴ φυσικὰ δὲν ἠγάπα τὴν τέχνην ταύτην, τὴν ἐβαρύνθη καὶ προσηλώθη εἰς τὴν μηχανικὴν. Ἀφοῦ δ' ἄρκετὰ δοκίμια εὐτυχῆ τὸν ἐνεθάρρουν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ δώσῃ κίνησιν εἰς πλοῖον διὰ τροχῶν ἀποτελούντων τὴν ἐνέργειαν τοῦ κωπίου, καὶ περιστρεφόμενων ἀκαταπαύστως· διὰ τινος ἀτμοκινήτου μηχανῆς. Ἐσκέφθη τὸ πρόβλημα, καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σκουάνα, εἰς Πικρισίους, ἔκαμε τὰς πρῶτας του δοκίμια. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Πικρισίνοι ἐμεγαλύνοντο καθημέραν διὰ τὰς νέας νίκας των, καὶ ὅλων τὰ πνεύματα ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὴν δόξαν. Μόλις τότε διαβαίνων τις τὰς γαφύρας ἐπαρτήρει μικρὸν τι πλοῖον, χωρὶς πανία ἢ κωπία φαινόμενα, νὰ διευθύνεται ὀλομύναχον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, μετὰ ταχύτητα ἰκανοτάτην. — Τί εἶναι τὸ πλοῖαριον ἐκεῖνο; — Εἶναι τὸ steam boat [πρόφερε steam-hot], ἢ ἀτμόπλοιον!!! Ὁ Φούλτων, παρόμοιος εἰς τὴν θέαν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀνακαλύψεώς του, βαστάζων τὸ πηδάλιον, ἐπροσπάθει νὰ ἐπισύρῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν, νὰ πείσῃ τοὺς ἀπίστους. Τότε ὁμως ἄλλα συμφέροντα μεγαλῆτερα ἐνησχόλου τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν· διὰ τοῦτο καὶ ὄχι μόνον δὲν εἰσηκούσθησαν αἱ προτάσεις του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνόμισαν ὄνειροπόλον.

Τρεῖς αἰῶνες ἔχον διατρέξιν ἕως τότε ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, καθὴν ὑπέφερε τὰ αὐτὰ μετ' ὁν Φούλτων καὶ Χριστόφορος ὁ Κολόμβος εἰς τὴν Λισσαβῶνα. Ἰπῆγεν ἐπομένως εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι εἰς ἄλλο τότε δὲν ἔστρεφον τὴν προσοχὴν των παρὰ εἰς τοὺς ἐπιφόβους ἀντιζήλους των. Μετὰ ψυχρὰν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐσθεσμένην θαρραλειότητα, ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, καὶ νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του τὰς ὀφελείας, τὰς ὁποίας ἄλλοι ἀπέβλεψαν. Ἐκεῖ ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῇ παραδεγεμένης τὰς προτάσεις του, καὶ πάραυτα οἱ μεγαλῆτεροι ποταμοὶ

τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἤρχισαν νὰ σχίζονται ἀπὸ τὰ steam-boats ἀκαταπαύστως.

Ἀλλ' ὅταν ἔπαυσαν νὰ διακρίσῃ τὴν Εὐρώπην οἱ πόλεμοι, ἤρχισαν πάλιν τὰ πνεύματα νὰ καταγίνονται εἰς τὴν βιομηχανίαν, καὶ τὸ ἀτμόπλοιον, τὰς μεγάλας ὀφελείας τοῦ ὁποίου πρὸ πολλῶν ἤδη χρόνων ἀπελάμβανον αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι, θεωρήθη ὄχι πλέον ὡς φαντασμαγορία νοῦς ἀδυνάτου, ἀλλ' ὡς θαυμάσιον μέσον τῆς εὐκολύνσεως τοῦ κινήσεως, ἢ τοῦ μεταφέρειν πραγματείας, ἐπιβάτας καὶ ἐπιστολάς μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Καὶ ὄντως, τὸ ἀτμόπλοιον, εἰς ἡμερᾶς ὅπως οὖν ὕδατα πλέον, διατρέχει ἕως ἐξ ἑξήκωσιν κατ' ἐκάστην ὥραν εἰς δὲ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ 3 ἕως 4 λεύγας.

Διὰ τῶν ἀτμοπλοίων ἤδη εὐκολύνθησαν οἱ τρόποι, καὶ ὀλιγοστεύθησαν τὰ ἐξόδα τῆς μεταβάσεως· τὴν σήμερον δύναται καθεὶς νὰ μεταβῇ ἀπὸ Σμύρνης εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ 100 γρ. καὶ ὀλιγώτερον εἴσοτε. Ἐκτὸς τούτου, τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διατρέχει τὸ ἀτμόπλοιον διὰ εικοσιτέσσαρας ὥρας ἐν ἀπὸ τὰ κοινὰ πλοῖα δὲν δύναται νὰ τὸν διατρέξῃ οὔτε εἰς τριάκοντα ἡμέρας, ἐν ὑποθετῇ ὅτι εἶν' ἐναντίος καὶ διὰ τὰ δύο ὁ ἄνεμος.

Εἶναι ὀλίγοι χρόνοι κατὰ τοὺς ὁποίους ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συστήνωσι νέας ἐμπορικὰς καὶ πολιτικὰς σχέσεις μετὰ ἄλλων μακροτέρων καὶ. Ἡ Ἀγγλίαι ἔχει δύο γραμμάς ἀτμοπλοίων ἢ μὲν εἶναι προσδιορισμέ-

νη νὰ μετακομίξῃ ἐπιστολὰς καὶ ἐπιτάγας ἀπὸ Φαλμουθ εἰς Λισαβώνα, ἢ δὲ ἀπὸ Φαλμουθ εἰς Κάδιξ, Γιβραλτάρ, Μίλταν, Κορφοῦς καὶ Ἀλεξάνδρειαν.

Ἡ Αὐστρία ἔχει τὴν ἀπὸ Τριέστιον εἰς Σμύρνην, Κωνσταντινούπολιν καὶ Γαλάτσιον.

Ἡ Βόρειος Θάλασσα καὶ ἡ Βαλτικὴ διασχίζονται ἀπὸ ἀτμόπλοια διευθυνόμενα ἀπὸ Λονδίνον, Ἄβρ καὶ Βόττερδαμ, εἰς Ἀμβούργον καὶ Πετροβούργον, ἀπὸ δὲ Πετροβούργου εἰς Στοκχόλμην καὶ Ρίγαν.

Ἡ Γαλλία ἔχει γραμμὴν ἀτμοταχυπλῶν (*bateaux-postes*) συνδεόντων τὴν Μασσαλίαν μὲ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Ἀθήνας, Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν, καὶ μίαν ἄλλην, ἀπὸ Τουλὸν εἰς Ἀγγιέριον, Βόναν καὶ Ὄραν.

Οἱ κυριώτεροι λιμένες τῶν παραλίων τῆς Γαλλίας συνδέονται ἀπὸ ἀτμόπλοια. Ἐκατὸν τεσσαράκοντα Γαλλικὰ εἶναι κατὰ τὸ παρὸν εἰς ἐνέργειαν, συμπεριλαμβασθέντα καὶ τὰ ὑπὸ τὴν βασιλικὴν ὑπηρεσίαν. Ἡ Ἀγγλία ἔχει, ὅλα ἑαυτῆς, πεντακόσια περίπου, ἢ δὲ βόρειος Ἀμερικὴ 400.

Τὴν Ωκεανὸν δὲν δέξθη μέχρι τοῦδε ἀτμόπλοιοι, διότι, ἐπειδὴ ὁ ὁρμῆς εἶναι μέγας ἀποσώζεται ἡ ἀναγκαῖα καυστικὴ ὕλη ἕως ὅτου ν' ἀπαντήσῃ ξηρὰν. Ἐνῶ τὰ σημερινὰ ἀτμόπλοια μόλις δύνανται νὰ ταξιδεύσωσι 2 ἢ 3 ἡμερῶν ἕως ὅτου νὰ τελειώσῃ ὁ ὁρμητὸς ἀνθραξ τῆς ἀποθήκης των. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀνθρώπινη ἰσχὺς θίλει θεραπεύσει καὶ τὴν ἀπορίαν ταύτην ἐσχάτως κατασκευάζονται ἀτμόπλοια γιγανθώδους σώματος, ἱκανὰ νὰ περιέξωσιν ὕλην διὰ ταξείδια ὀλοκλήρων μηνῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ σταματήσωσι.

Μετὰ ὀλίγους μῆνας θέλομεν ἀκούσειν τὸ ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Ἀμερικὴν ταξείδιον ἀτμοπλοίου. Τρία τοιαῦτα ὑπερμεγέθη πλοῖα κατασκευάζονται τὸ ἓν εἰς Λιβερπούλ, τὸ ἄλλο εἰς Λονδίνον, καὶ τὸ τρίτον εἰς Βριστόλ, μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ ταξιδεύωσιν εὐτάχτως μεταξὺ τῶν τριῶν ῥηθέντων λιμένων καὶ τοῦ Νεοβοράκου. Τὸ μικρότερον ἀπ' αὐτὰ ἔχει μῆκος πολεμικοῦ πλοίου 120 κανονίων, καὶ ὀνομάζεται ὁ Μέγας Δυτικὸς. Τὸ ἀτμόπλοιοι τοῦτο ἠτοιμάξεται ν' ἀρχίσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ

ἔρχοντα Μάρτιον, καὶ βεβαίον, ὅτι εἰς 12 ἕως 14 ἡμέρας θέλει ἐκπληροῦν τὸν σκοπὸν του, δηλαδὴ, θέλει διατρέχειν καθεκάστην ὥραν 4 λεύγας μὲ μετριότητα. Ἄν ὅλα ταῦτα βληθῶσιν εἰς ἐνέργειαν, μετ' ὀλίγον καιρὸν, τοῦ ἐμπορίου αἱ ὠφέλεια θέλουσι διπλασιασθῆναι καὶ πηλοπλασιασθῆναι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

(ΠΕΡΙ ΚΡΗΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ.)

Ἡ λέξις κρηπτογραφία παράγεται ἀπὸ τὸ κρύπτω καὶ γραφή· εἶναι δὲ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν μὲ τρόπον ὅστε νὰ φαίνεται μυστηριώδης εἰς τοὺς μὴ ἐν τοῖς πράγμασιν.

Ὁ Κορνῆλιος Ἀγρίππας λέγει, ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἂν ἐπὶ καθρέπτου γραφθῶσι χαρακτῆρες αἵματος καὶ ὑποθεθῶσιν εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς πλήρους σελήνης, ἀντανακλῶνται εἰς τὸν δίσκον τῆς καὶ καθίστανται ὄρατοὶ εἰς φίλον ἀπόντα. Ἔϊναι δὲ βεβαίον, ὅτι ἡ ἀπατηλὴ αὕτη ἰδέα ἀπέκτησε πολλοὺς ὀπαδοὺς, καθὼς καὶ ἐκείνη ἢ ἄλλη τοῦ ὅτι ἠδύνατό τις νὰ συνεννοῆται μετὶ να πολλὰ μακρόθεν, ἂν ἔκαμνεν ἀνταλλαγὴν αἵματος.

Οἱ Λακεδαιμόνες μετεχειρίζοντο πολλὰ συνεχῶς στεφανογραφικὸν τι μέσον, τὴν σκυτάλην, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Πλούταρχος ὁμίλησεν εἰς τὸν βίον τοῦ Λυσάνδρου.

Ἡ σκυτάλη ἦτο ξύλου στρουγγυλὸν ἢ τετράγωνον, ἢ μὲν διάμετρος τοῦ ὁποίου ἦτο τοῖων δακτύλων προίπου, τὸ δὲ μῆκος ἐνὸς ποδὸς καὶ ἡμίσεως. Περὶ τοῦ ξύλου τούτου ἐτύλισσον ἑλικοειδῶς λωρίδα μεμβράνης δύο δακτύλων πλάτος ἔγρουσαν, φροντίζοντες νὰ συνεχρίζεται πανταχόθεν ἢ ἀπὸ μόνῃ τῆς λωρίδος. Ἀφοῦ δὲ τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐτύλισσον, ἐκολούσαν μὲ κηρίον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ξύλου τὰς δύο ἄκρας τῆς, καὶ μὲ σημεῖον τι ἐφαίερον τῶν ἀρχῆν. Ἐπομένως ἐγράφον περὶ τοῦ ξύλου ἐπὶ τῆς αὐτῆς μεμβράνης· ὅταν δὲ ἐξετύλισσεντο ἡ λω-

εις, τὰ πλείοτα γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἦσαν διαι-
κομμένα, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ τὰς συνενώσῃ τις, καὶ
δὲν ἐκράτει ἄλλο ξύλον ἀπαρλληλάτως ὅμοιον μὲ τὸ προ-
τύπων.

Τὴν σκυτάλην ταύτην μετεχειρίζετο εἰς τὰς ἀντικα-
κρίσεις τοῦ Ὁ Αὐγυμῆδος, ὅστις, ὡς λέγεται, εἶναι καὶ ἐρ-
μηνεύτης τῆς.

Ἡ στενογραφικὴ μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζετο ὁ
Ιούλιος Καίσαρ, εἶναι ἀπλουστάτη εἰς τὸ ἄκουσθαι καὶ συν-
ίστατο μόνον εἰς τινὰ μεταβάσεων τῶν στοιχείων τοῦ ἁλ-
φαβήτου ἐξελάμβανε, παραδείγματος χάριν τὸ Β ὡς Γ,
τὸ Γ ὡς Β, τὸ Α ὡς Γ, κτλ.

Ἄλλη ὅμως τις ἐφεύρεσις, ἡ ὁποία φέρεται τῆς αὐτῆς
ἐποχῆς, καὶ ἣτις ἔκαμιν ἀρκετὴν πρόοδον, εἶναι ἡ τῆς ὁποί-
αν ἐφεύρεν ὁ Μαικήνας, κατὰ τὸν Δίονα, ἡ ὁ Κικέρων, κατὰ
ἄλλους. Συνίστατο δὲ αὕτη εἰς τὸ νὰ ὑπενοῶνται φράσεις,
ὀλόκληροι εἰς ἀπλὰς λέξεις. Ὁ μάρτυρ Κυπριανὸς, διὰ
τὴν συμβολήσῃ τοῦ κατατρεγομένου ἀδελφοῦ του εἰς τὰς
συνεννοήσεις των, κήρῃσεν τὸν ἀριθμὸν τῶν συμβόλων ταύτων.

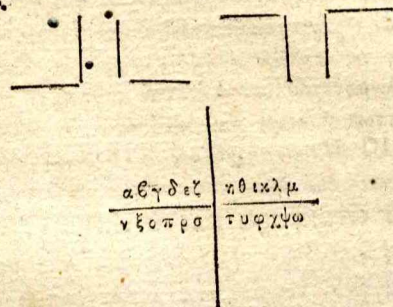
Ὁ Κάρολος Μάγνιος, μιμηθεὶς τὸ παράδειγμα τοῦ Αὐ-
γούστου καὶ τοῦ Καίσαρος, ἐφεύρεν ἀλφάβητα τινὰ, διὰ
τὴν γράφῃ μυστικῶς τοὺς σκοποῦς του εἰς τοὺς ὑπαλλήλους
του. Ἀρκετὰ τοιαῦτα μᾶς διέτηρῃσεν ὁ Τριβένης εἰς τὰ
στενογραφικὰ ἐγγεγραμμένα του. Μᾶλλον οἱ Νορμανδοὶ ἐπά-
νησαν τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας, καὶ ἐφεύρεν πρὸς χρῆσιν
ἰδιαιτέρων τῶν ἐνείκων γραφῆς ἀκατανόητου διὰ τοὺς αὐ-
τόθονας, παριστῶντες διὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημείων τῶν
Ἑλλήνων, γράμματα Λατινικά. Τοὺς ἀναλυτικῶς πίνακας
ταύτων ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν μοναχὸν Βέδαν.

Ματθίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγρίας, ἐφεύρε παρομοίως
χαρακτῆρας ἀποκρύφους διὰ τὴν ἀνταπόκρισίν του, καὶ
λέγουν, ὅτι τὸ φρόνιμον τοῦτο μέτρον τὸν ἀνεκέρυζε πολ-
λάκις νικητὴν.

Ἀπὸ ὅλας τὰς μεθόδους, ὅτι ἐπενοῶθησαν κατὰ τὴν
μεσαιῶνα εἰς παραχρῆμα καὶ κρίσιμους ἐποχὰς, καταχρῆ-
σόμεν ἐνταῦθα μίαν, τὴν εὐκολοτέραν.

ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΙΚῆ ΓΡΑΦῆ.

Διακρίνεται ἐν εἶδος στενογραφίας καλούμενον τετρα-
γραμμικὴ γραφή, διότι εἰς αὐτὴν ἐχρησιμεῖται τέσσαρες
χαρακτῆρες· εἶναι δὲ αἱ ἐφεξῆς τέσσαρες ὄρθαι γωνίαι,
σχηματιζόμεναι εἰς ἓνα σταυρὸν:

Μεταξὺ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τοῦ σταυροῦ τούτου, δι-
αιροῦνται τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, εἰς
τρόπον ὥστε ἡ ἐπάνω ἀριστερὰ γωνία ἐμπεριέχει τὰ ἐξ
πρῶτα στοιχεία, ἡ ἐπάνω δεξιὰ γωνία τὰ συνεπόμενα ἐξ,
ἡ κάτω ἀριστερὰ γωνία τὰ ἄλλα ἐξ, καὶ ἡ λοιπὴ γωνία τὰ
τελευταία ἐξ. Πᾶσα μία τῶν γωνιῶν ταύτων σημαίνει τὸ
πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον ἢ
ἕκτον στοιχεῖον, τὸ ὅποιον γίνεται πλέον ἄλλον ἀφοῦ σημει-
ωθῇ μὲ μίαν, δύο, τρεῖς στιγμὰς, κ. τ. λ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ χαρακτῆρ ἐξηγεῖ ἐν α,
αὐτὸς δὲ ἐν η, αὐτὸς ἐν ι, καὶ αὐτὸς ὁ ἕλ-
λος ἐν τ. Πρῶτος καὶ δευτέραν στιγμὴν εἰς τὴν

στιγμὴν ταύτην, καὶ ὁ πρῶτος χαρακτῆρ θάλει σημαίνει
φ, ὁ δεύτερος θ, ὁ τρίτος ε, καὶ ὁ τέταρτος υ. Καὶ οἱ τῶ
καθεξῆς. Οἱ χαρακτῆρες
ἄρα σημαίνουν σῶμα.

Καὶ ἐσχάτως εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἑλλάδος μετεχειρίζοντο τὴν μυστικὴν γραφὴν εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ὀνόμαζον παραδείγματα, χάριν, τὸν ἐχθρὸν ἀγκάθι, — τὸν φίλον ἄνθος, — τὰ τουφέκια δένδρα, — τὴν πυρίτιδα κροματῆταρον, — τὸν θάνατον κατάπανσι, — τὰς τροφὰς δυταρωτικά, — τὸν γραμματικὸν κορδυλομάγαιρον, — τὸ πλοῖον καμήλα, — τὸν στόλον κοπάδι, — τὴν προδοσίαν ἐλαβήλωμα, κτλ. μετεχειρίζοντο δὲ καὶ τοὺς ἀραβικοὺς ἔθνημας ἀντὶ ὀνομάτων πόλεων καὶ ἀτόμων, ὡς 108 *Αναγνωσταράς*, 110 *Μαυρομηγάλης*, 113 *Κωλοκοιτρήνης*, κτλ.)

Ο Π. ΟΥΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ.

Ὁ σοφὸς Οὐβέρτος, ἐπίσημος διὰ τὰς περιεργωτάτας περὶ μυρηγγῶν θεωρίας του, ἔχασε παντελῶς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ τὴ φρικτὴν τοῦτο δυστύχημα διέκαψεν ὅλας τὰς ἐργασίας του. Χιλιάκις γλυκύτερος τὸν ἐφαίνοτο ὁ θάνατος, διότι ἂν ἦτο ποιητὴς, ἢ φιλόσοφος, ἢ μαθηματικὸς ἠδύνατο νὰ ζήσῃ μὲ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπειδὴ τίποτε τὸ πνεῦμά του ἤθελε περιορισθῆναι εἰς τὰ ὅρια τῆς ψυχῆς του· ἀλλὰ φυσιολόγος, ἱστορικὸς περιέρχων τῶν ἠθῶν καὶ ἰδιωμάτων ὅλου τοῦ ὄρατος τοῦ κόσμου τῆς κτίσεως, ὅστις ἴσχυε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς; Ἐλυπεῖτο ὁ Π. Οὐβέρτος! ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα· ἀλλ' ἀφοῦ καλῶς ἐσκέφθη μίαν ἡμέραν, ἐφώνησεν "Ἐγὼ θέλω κατασκευάσειν ὀφθαλμοὺς, *œil deनावलक्षेत्र*" καὶ ἐνταυτῷ ἔκραξε νέον τινα, τὸν ὑπηρετὴν του. "Ἄκουσόν μου, τὸν εἶπε· σὺ ἔχεις κρείττην ὄσθη, καλοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀρκετὴν περιέργειαν· βοήθησόν με, σὲ παρακαλῶ εἰς τὴν συνέπειαν τῆς ἐρεῦνης μου: ἔσο βλέμμα μου, καὶ θέλω εἶσθαι νοῦς σου."

Ὁ πτωχὸς νέος, αἰσχυρόμενος τὴν ἰδίαν του ἀμάθειαν, ἐπιστέλλετο ν' ἀποκριθῆ· ἀλλὰ κινήσεις εἰς οἶκτον ἐπὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ κυρίου του, καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐπὶ μυστικὴν τινα ζῆλον διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὑπεχώρησε, καὶ ἔκτοτε ἀφοσιώθη εἰς τὸ νέον του ἐπάγγελμα.

Ὁ Οὐβέρτος τὴν ἰδίδασκε νὰ θεωρῆ καλῶς, καὶ νὰ διεκρίθη καλῶς πᾶν ὅ,τι ἀνεκαλύπτε τὸν ἦκου προσεκτικῶς, ἐσκέπτετο, ἐσύγκρινε καὶ ἀπεφάσιζε. "Ὅλον ἐνὰ βλέπω καλῆτερον", ἔλεγε συνεχῶς. Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς συνιστοῦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα· εἶχον τὴν αὐτὴν θέλψιν, τὴν αὐτὴν ὑπαρξίν, καὶ ἐκ τῆς παρῆλικωτάτης ταύτης συναναστροφῆς ἐγεννήθησαν πολλὰ θεωρίαι παλῦτοι.

Ὅταν ὁ Οὐβέρτος ἀπέθανεν· ὁ νέος τὸν ἔκλαυσε πικρῶς· καὶ δὲν ἐτόλμυσε μὲν νὰ ἐξακλουθήσῃ μόνος τὰς μελέτας τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἦτον ὅμως ἀσυγκρίτως πολυμαθέστερος, ἢ τι πιστεῖον. Ἡ κρίσις του ἀνεκαλύφθη ἔλαβε τὴν ἀμοιβήν, ἔμαθε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴν του, νὰ συγκρίνῃ τ' ἀντικείμενα, νὰ γνωρίζῃ τὰς ἀναλογίας καὶ τὰς διαφορὰς, νὰ διακρίνῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν αἰτιῶν, νὰ συνδέῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ ἐξάγῃ θάσεις. Εἰς ἓνα λόγον, διέτρεξε φυσικὸν στάδιον φιλοσοφίας. Παρεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νομικῶν, καὶ κατεστάθη κριτὴς εἰς τίνα πόλιν τῆς Σουηίας.

ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ.

Ὁ Ἐνρίκος Γ'. ἐφοβεῖτο νὰ μὲν ὀλομύναγος εἰς θάλαμον ἔπου ἐβρίσκετο κανένας γάτος. Ὁ δούξ τοῦ Ἐπαρνὸν ἐλειποθύμει ὀσάκι· ἔβλεπε λαγωνικὸν σκύλον. Ὁ *paternal d'Albret* ἔπασχεν, ὅταν εἰς γεῦμά τι ἔφερον μικρὸν ἀγρίοχοιρον ἢ γαλακτερόν χιφρίδιον. Ὁ Οὐλαδισλάος, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἐταράσσεται καὶ ἐδίδοτο εἰς φυγὴν ὅταν ἔβλεπε μήλα. Ὁ Ἐρασμος δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ ὀσμήν ὀφαρίου χωρὶς νὰ κυριευθῆ ἀπὸ παροξυσμῶν. Ὁ Σκαλίγερὸς ἀνετριχιάζεν εἰς τὴν θέαν τοῦ καρδάμου. Ὁ Τίγων Βράχιος ἠσθάνετο ἀποκάμνοντας τοὺς πόδας του ὅταν ἀπαντοῦτε λαγῶν ἢ ἀλώπεκα. Ὁ Καγγελάριος Βάκων ἀπεναρκόνετο εἰς πᾶσαν ἔκλειψιν τῆς σελήνης. Ὁ Βαῦλος, ἐκυριεύετο ἀπὸ σπᾶσματα, ὅταν ἦκουε τὸν ψυθιρῶν τοῦ ὕδατος, ἐξερχομένον ἀπὸ στρόφιγγα ἐρύσεως. Ὁ Λαμόζθος Βάυερ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἦχον κανένου ὄργανου, κλπ. κλπ.

Ὅλα τὰ παραδείγματα ταῦτα μᾶς ἀποδεικνύουν, ὅτι καλῶς ὑπάρχουν κλίσεις τινὲς ἀκούσιτοι πρὸς τινὰ πράγματα, τοιοῦτοτρόπως ἀπαντῶνται καὶ ἀποστροφῆι καὶ τὰ τοιαῦτα ὡς ἀποτελέσματα τοῦ διοργανισμοῦ, εἶναι σχεδὸν ἀνίκητα. Εἶναι πολλὰ σύνηθες νὰ βλέπητις ἄνδρας νουεγεστάτους, καὶ μάλιστα σοφοὺς, νὰ δεκτικῶσιν ἢ καὶ νὰ πάσχωσιν εἰς τὴν θεῶν ἐντόμων τινῶν, ἢ εἰς τὸ ἄκουσμα μερικῶν ἤχων, ὡς τὸ τρίξιμον τοῦ φελοῦ, ὅταν τὸν κῆπτωσιν, ἢ τῆς ὑέλου ὅταν σύρη τις ἐπ' αὐτῆς τὸν δάκτυλον. Μεταξὺ ὅμως τούτων ὄλων, πρέπει νὰ διακρίνωμεν τινὰ, τὰ ὅποια ἐμπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ μία ἰσχυρὰ θέλησις, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τινὰ καιρὸν τὰ καταφρονήσῃ ἢ φαντασίᾳ.

Ἡ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ Εἰς Τὸν ΚΟΛΟΦΩΝΑ ΤΗΣ

Μεταξὺ Σωσώστριος καὶ Χέοπος ἱστορεῖ ὁ Ἡρόδοτος τρεῖς μακροχρόνους βασιλεῖς φερῶν, τὸν τυφλωθέντα διὰ τὰς ἀμαρτίας του καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἀναβλέψαντα ἀπὸ οὐρου γυνικῶς· Πρωτέα, τὸν ὑπὸ Ὀμήρου φημισθέντα, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸν Μενέλαον μετὰ τῆς Ἑλένης, καὶ Ραμφίνιτον τὸν προκατόχον τοῦ Χέοπος, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς διέσωσεν ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας δημῶδη τινὰ διήγησιν, ἱκανὴν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰ ἦν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ὁ βασιλεὺς Ραμφίνιτος ἀπέκτησε θησαυροὺς χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαπεράσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαδόχους του, οὐδὲ νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Θέλων δὲ νὰ τοὺς ἀσφαλίσῃ, ἔκτισε λίθινον οἶκον, τοῦ ὁποίου εἰς ἕκ τῶν τοίχων ἔβλεπεν εἰς τὸ ἔξω τῆς οἰκίας μέρος. Ἀλλ' ὁ ἐπίβουλος κτίστης ἔβαλλε τεχνηέντως ἕνα λίθον οὕτως, ὥστε ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκβάλλῃ εὐκόλως ἕνας ἄνθρωπος· ὁ κτίστης ὅμως δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς πονηρίας του, διότι μικρὸν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ οἰκοδομήματος ἠρρώσθησε θανασίμως· ἐφάνερωσεν ὅμως εἰς τοὺς δύο τοὺς υἱοὺς τὸ μυστικὸν πρὶν ἀποθάνῃ· οὗτοι δ' ἐσπευσαν τὴν πρώτην νύκτα εἰς τὸ οἰκοδόμημα, εὗραν καὶ ἐκεῖ τὸν περιγραφθέντα λίθον, καὶ ἤρπασαν ἐκ τοῦ θησαυροῦ

πολλὰ χρήματα. Ἐκθύμασεν ὁ βασιλεὺς, ὅταν ὑπῆγε τὴν ἡμέραν καὶ ἶδε τὰ ἀγγεῖα τοῦ θησαυροῦ ἐνδεῆ, χωρὶς νὰ εἶναι ἴχνος πόθεν ἔγινεν ἡ κλαπή. Ἐπειδὴ δὲ δις καὶ τρις ἐπαρητήρησεν ἐλαττούμενον τὸν θησαυρὸν, θέλων νὰ μάθῃ τι ἐγένετο, ἐπρόσταξε καὶ ἔστησαν παγίδας μεταξὺ τῶν ἀγγείων τῶν περιεχόντων τὰ χρήματα. Ὅταν δὲ οἱ κλέπται ὑπῆλθον κατὰ τὴν συνθήκαιν των, ἐμβὰς ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν καὶ πλησιάσας εἰς τ' ἀγγεῖα τοῦ θησαυροῦ ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα. „ Ἀδελφε, ἐκραξέ, δι' ἐμὲ σωτηρία δὲν εἶναι κόψε τὴν κεφαλὴν μου διὰ νὰ μὴ φωραθῆς καὶ σὺ, καὶ γὰρ ὄντως ἀμφοτέροι.“ Ὁ ἀδελφὸς τὸ ἔκαμε, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη μεγάλως, ὅταν εὗρε τὸν ἀκεφάλον νεκρὸν εἰς τὸ ἀσφαλῶς ἐγκεκλεισμένον θησαυροφυλάκιόν του. Ἐπρόσταξε νὰ κρεμάσουν ἔξω εἰς τὸ ταίχος τὸν νεκρὸν, καὶ ἔβαλλε φύλακας, οἵτινες νὰ πιάσουν τὸν ὅστις διαβαίῳν κλαύσῃ καὶ νὰ τὸν ὑπάγουν πρὸς αὐτόν.

Ἡ μήτηρ τοῦ νεκροῦ, ἀλγούσα διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, καὶ φρίττουσα τὸ κακὸν τῆς ἀταφίας (ἐπειδὴ ἐπίστευαν οἱ Αἰγύπτιοι μέγα ἀμάρτημα τὸ νὰ μὴν ὁ νεκρὸς ἀταφος), ἐφοβήσθη τὸν ζῶντα υἱὸν της, ὅτι, ἐὰν δὲν τῆς φέρῃ τὸν νεκρὸν, θέλει τὸν καταδώσειν εἰς τὸν βασιλέα. Ἐτεχνάσθη λοιπὸν οὗτος μηχανὴν ἄλλην. Ἐφόρτωσεν ἀσκήκασίου εἰς γαδάρους τινάς, καὶ τοὺς ἤλαυνε πρὸς τὸ ταίχος, ὅπου ἐκρέματο ὁ νεκρὸς καὶ ἔστεκαν οἱ φύλακες. Πλησιάσας δὲ εἰς αὐτοὺς, ἔλυσεν ἐπίτηδες τὸν πόδα ἐνὸς ἀσκήκου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐχύνετο τὸ κασσίον. Οἱ φύλακες ἔτρεξαν μὲ ἀγγεῖα καὶ ἐσύναζαν τὸ βέον ὑγρὸν. Ὁ ὄνηλάτης ὑπεκρίθη κατ' ἀρχὰς ὀργὴν καὶ ἐλαιδώρει τοὺς φύλακας· αὐτοὶ τὸν ἐπαρηγόρουν μὲ γέλοια, καὶ ἐκεῖνος προσποιήθη ὅτι ἐπραῦνθη συνεχωράτευσ με αὐτοὺς, καὶ καθήσας ἐπὶ τῶν μαζῶν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀσκήκα, ἕως οὗ τοὺς ἐμέθυσε καὶ τοὺς ἐκοίμησεν. Εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ ἐνύκτωσε, καὶ ὁ ὄνηλάτης ἔλυσεν τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ ἐφόρτωσεν εἰς ἕνα τῶν γαδάρων, καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐξύρισε διὰ ὑβρίν τὰς δεξιὰς παρειὰς τῶν κοιμημένων φυλάκων. Τοῦ βασιλέως ὁ θαυμασμὸς καὶ ὁ θυμὸς ἐκορυφώθησαν, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τίς εἶναι ὁ μηχανώμε-

νος ταῦτα, ἐπρίσταζε τὴν θυγατέρα του πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν πιστεύω, λέγει ὁ Ἡρόδοτος. Νὰ καθήσῃ εἰς οὐκνημα καὶ νὰ στέργῃ πάντα ἄνδρα, ὅστις ἤθελε πρῶτον νὰ τῆς διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα ἕκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του σοφώτατον καὶ ἀνοσιώτατον. Ὁ τολμηρὸς κλέπτης θέλων νὰ νικήσῃ τοῦ βασιλέως τὴν πολυτροπίαν, ὑπῆγε, καὶ ὅταν ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἐπρόβαλεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐρώτημα, ἀπεκρίθη: ἀνοσιώτατον μὲν ἔργον ἔπραξα θανατώσας τὸν ἀδελφόν μου, σοφώτατον δὲ καταμεθύσας τοὺς φύλακας τοῦ βασιλέως. Ἀκούσασα ἡ κόρη τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ μὲν ἐπήδησεν ἔξω τῆς θύρας, ἡ δὲ ἶδε μὲ τρόμον τῆς ὅτι ἐβάσταζε χεῖρα νεκροῦ, τὴν ὁποίαν ὁ κλέπτης ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν του, καὶ τὴν ἐξήπλωσεν ὡς ἰδικὴν του.

Ἀπελπισθεῖς ὁ βασιλεὺς ν' ἀνακαλύψῃ τὸν πρωτοτέγγην τοῦτον τῆς δολιότητος, ἔκαμε γνωστὸν εἰς ὅλας τὰς πόλεις μὲν ὄρκου, ὅτι ἀπολύει ἀπὸ τὴν ποινὴν τὸν κλέπτην, καὶ τοῦ δίδει καὶ μεγάλα χαρίσματα, εἴαν ἐκβῇ θεληματικῶς ἔμπροσθέν του. Ὁ κλέπτης ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε τὸν διαβουλεύμενον σοφόν, καὶ τοῦ ἔδωκε γυναῖκα τὴν θυγατέρα του ἐκείνην.

(ΚΟΥΜΑΣ. Ἱστορ. ἀνθρ. πράξ. τόμ. I.)

ΤΑ ΣΦΑΙΡΙΔΙΑ ΤΟΥ Αἵματος.

Συνήθως λέγομεν: « εἶναι κόκκινον ὡς τὸ αἷμα. » ἀλλὰ τῶν ζῶων ὧν τὸ αἷμα δὲν ἔχει κοκκίνην βαφὴν, ἐξαιρουμένων τῶν ὅσα πλησιάζουν τὸ ἀνθρώπινον εἶδος, ὡς τὰ μαστοφόρα, τὰ πτηνὰ, τὰ ἔρπετά, τὰ ὀφάρια καὶ τινα εἶδη σκωλήκων ὑπάρχουν πολλὰ τῶν ὁποίων ἐξ ἐναντίας τὸ αἷμα εἶναι λευκὸν ἢ μόλις χρωματισμένον, ὡς ὄλων τῶν ἐντόμων, τῶν ἀραχνῶν, τῶν καρκίνων, τῶν κοχλίων, τῶν ὀστρέων, καὶ γενικῶς ὄλων τῶν μαλακίων καὶ ζωοφύτων.

Ἀλλὰ καὶ αὖτὸ τὸ κόκκινον αἷμα λαμβάνει τὸν χρωματισμὸν ἀπὸ μικρὰ τινα σφαιρίδια, στερεὰ καὶ κανονικὰ, διασκορπισμένα καὶ πλέοντα εἰς διαφανές τὸ ὑγρὸν, καλούμενον ὀρόδος, καὶ σχηματίζον τὸ βυσσινὸν τοῦ αἵματος.

Εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὰ μαστοφόρα τὰ σφαιρίδια ταῦτα εἶναι ὀλοστρογγύλα, εἰς δὲ τὰ πτηνὰ, τὰ ἔρπετά καὶ τοὺς ἰχθύας εἶν' ἑλλειψοειδῆ. Εἰς τὰς ἰατρικὰς πράξεις χραισάζεται μεγίστη προσοχὴ καὶ γνώσις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ εἶδους των. Περὶ τὰ μέσα τοῦ III' αἰῶνος ἡ θεωρία αὕτη ἐβλήθη εἰς πράξιν καλεῖται δὲ μετακένωσις (*transfusion*) καὶ ἄλλοτε μὲν ἐπέτυχε, πολλάκις δὲ ἐπροξένησε θάνατον ἢ ἐπόμενα ὀλέθρια.

Ἡ πράξις συνίσταται εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃ τις αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄν λοιπὸν μετακινωθῇ αἷμα περιέχον στρογγύλα σφαιρίδια εἰς ζῶον τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα περιέχει σφαιρίδια ἑλλειψοειδῆ, ὁ στιγμιαῖος θάνατος ἐργάζεται συνοδευμένως μὲ ὅλα τὰ νευρικὰ συμπτώματα τῶν δραστικωτέρων δηλητηρίων. Ὡσαύτως ἐπιφέρονται ἀσθένειαι ἐπιπύθουσι καὶ συνεχῶς θανατηφόροι, ἂν τοῦ εἰσαχθέντος αἵματος τὰ σφαιρίδια διαφέρουν κατὰ τὸν ὄγκον ἀπὸ τὰ τοῦ ζῶου ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ πείρα.

ΠΡΟΤΙΜΗΛΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Ὁ Ἐρδερ καὶ ὁ Σχίλλερ ἠθέλησαν νὰ γίνωσι χειροῦργοι νέοι ὄντες· ἀλλ' ἡ τύχη ἄλλῶς ἠθέλησεν. « Ἵπάρχουν, τοὺς εἶπε, πληγαὶ βαθυτέρας παρὰ τὰς σωματικὰς ἐκείνας ἰατρεύσετε! » Καὶ ἔγραψαν ἀμφότεροι.

ΜΗ ΚΡΙΝΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ἘΞΕΪΡΗΣ.

Καὶ σεῖς πάλιν, ἄνθρωποι, περὶ μηδενὸς δύνασθε νὰ ὀμιλήσετε χωρὶς νὰ κάμετε τάχιστα καὶ τὴν κρίσιν: Τοῦτο εἶναι τρελλόν, ἐκεῖνο εἶναι φρόνιμον, αὐτὸ εἶναι καλόν, τὸ ἄλλο εἶναι κακόν. Καὶ διατί; Γνωρίζετε ἢ ἀναλύσετε ἀλανθᾶστως τὰ αἰτία ὁποιασδήποτε πράξεως, τὰ καθιστῶντα αὐτὴν ἀναπόφευκτον; Ἄν τὰ ἐγνωρίζετε, δὲν ἠθέλετε εἶσθαι τόσοι πρόθυμοι εἰς τὸ κρίνειν.

Καθὼς χρεωστῆν νὰ ζῆ σπουδαίως, προσεκτικῶς, καὶ χαριέντως.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΡΩΣΣΙΚΗΣ ΑΓΓΛΗΣ ἐπὶ Πέτρου Α΄.

Ένας ἀπὸ τοὺς δώδεκα πρελλοὺς τοῦ Μεγάλου Πέτρου ὀνομάζετο Πάπας Ζωτόφ, καὶ εἶχε τὴν ἡλικίαν τῶν ὀγδοηκονταεσσάρων ἐτῶν, ὅτε ὁ Τζάρ ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπανδρεύῃ μετὰ γυναῖκα τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Τέσσαρες ψευδῶς ὀνομασθέντες ἐπροσκαλοῦσαν εἰς τὸν γάμον τῆς νύμφης ἢ συνοδείας συναίστατο ἀπὸ ἐγκατογήρου· οἱ ἐπιστάται ἦσαν ἄνθρωποι παραδόξως γονδροὶ ἢ μουσικῆ ἐφέρετο ἐφ' ἀμάξης συρομένης ἀπὸ ἄρκτους· ἕνας κωφὸς καὶ τυφλὸς ἱερεὺς κηλόγησε τὸ ζεύγος. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐτελέσθη ὁ γάμος κωμικώτατος μὲν ἀλλ' ἐμπλεις τρισεκαθάρου ἡδονῆς.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.

Γέρον τις ἑκατονταετῆς κατοικῶν εἰς Παρισίους, διορίζει τὰ ἐπόμενα εἰς τὸν ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ ἑκατὸν χρόνους:

Πρῶτον χρέος. Ἐν ποτήριον καθαρὸ ὕδατος, εἰς τὰς ἑννέα τῆς πρωίας. — **Δεύτερον χρέος.** Ἐνα ζωμὸν, ἐν ψητῶν, κανὲν γλυκισμα, καὶ ἐν ποτήριον παλαιοῦ οἴνου, εἰς τὰς 2 μετὰ μεσημβρίαν. — **Τρίτον χρέος.** εἰς τὰς 4^η περίπατον χωρὶς κούρασιν. — **Τέταρτον χρέος.** Ἐν ποτήριον ὕδατος μετὰ διαλελυμένην ζάχαριν εἰς τὰς ἑννέα ὥρας τῆς ἑσπέρας, ὅταν πλαγιάζῃς.

Ἄχ! Κύριε Λυκίδα· μᾶς σκοτώνεις μετὰ τὰς μεγάλας λέξεις σου· μὴ φκίνῃσαι δὲ τὸσον σοφὸς δι' ὄνομα Θεοῦ! χαλιναγώγησον τοὺς λόγους σου καὶ ὁμίλει διὰ νὰ σὲ καταλαμβάνουν. Φρονεῖς τάχα, ὅτι μία Ἑλληνικοτάτη λέξις δίδει περισσοτέραν βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους σου; καὶ δὲν εὐρίσκεις ὡσαύτως ὠραῖον τὸ ἐρώτησις παρὰ πρόφασιν, τὸ σύνδεσμος παρὰ ἐπίτασις καὶ τὸ μεταβολὴ παρὰ περιπέτεια;

ΜΟΛΙΕΡΟΣ.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ καὶ ΟΙΚΟΙΑΚΑ. — ἐκ τῆς *Ἀρθολ.* —

Συτήρησις ἀναλλοίωτος τοῦ χρώματος τῶν ἀνθέων.
— Διὰ νὰ φυλάξῃς ἀδιάφορον τὸ φυσικὸν χρῶμα τῶν ἀνθέων καὶ ἀφοῦ ξηρανῶσαι, βύθισον αὐτὰ εἰς ἀλκοόλιον.

ὁ χρώμα θέλει τὰ ὄντι μαρανθῆ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐντὸς ἡγού ἐπειτα θέλει ἐπαναλάβει τὴν πρῶτην λαμπρότητα, καὶ διαμένει εἰς τὸ ἐξῆς σχεδὸν ἀναλλοίωτος.

Συτήρησις τῶν χρωσμάτων. — Ἄν θέλῃς νὰ στιλβώῃς καὶ νὰ καθαρῖσῃς τὰ χρυσᾶ σκεύη, διάλυσον ὀλίγον μωριακὸν ἄλας — λισαντήρι — εἰς τὸ οὔρον βράσον μετὰ τὸ διάλυμα τὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ θέλου ἐκβῆ λαμπρά.

Ἐμπόδισις τῆς σκαρίας. — Ἐνωσον μετὰ βερνίκιον ἑσσορα πέμπτα πνεύματος τερεβινθίνης καὶ βάλε ἐπειτα τὸ βίγμα εἰς τὸν σίδηρον μετὰ σπογγάριον καὶ θέλεις ἰδεῖν ὅτι ποτὲ πλέον δὲν σκαριάζει.

Κόλλημα φαρφουριῶν. — Τὸ σκόροδον κοπανισμένον εἰς μαρμαρίνον ἰσθῖον — γουδι — ἐκβάλλει χυμὸν ὅστις συγκολλᾷ στερεώτατα τὰ συντριμμένα τεμάχια τοῦ φαρφουρίου, ὅστε μόλις φαίνεται.

Διατήρησις τῶν ὀπωρικῶν. — Λάβε μίαν λίτραν ἀμμωνιακοῦ, δύο ἀρμενικοῦ βάλου — κλερμενι, — τεσσαρας ἄμμου, χωρὶς μέρια χρώματος, καὶ ἔνωσον αὐτά. Σύλλεξον τὰ ὀπωρικά μετὰ τὴν χεῖρα πᾶν τελείως νὰ ὠριμάσῃσι, καὶ ἄφες νὰ ἔχῃσι τὸν μίσχον των — οὐράν. — Ἐπειτα βάλε τα τακτικῶς εἰς πλατύστομον ὑέλινον ἀγγεῖον, τοῦ ὅποιου σκέπασον τὴν κορυφὴν μετὰ ἐλαιωμένον χαρτίον, καὶ φέρε ἐπειτα αὐτὸ εἰς ξηρὸν τόπον, διὰ νὰ τὸ βάλῃς εἰς κουτίον γεμάτον τριγύρω ἕως τεσσάρων δακτύλων πάχους μετὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα εἶδη ὅστε νὰ ἦναι τρόπον τινὰ θαμμένον τὸ ὑέλινον ἀγγεῖον. Μετὰ ἐν ἔτος θέλεις εἶσθαι τὰ ὀπωρικά τὸσον ὠραῖα, ὅσον ἦσαν ὅτε τὰ ἔβαλες εἰς αὐτὰ.

Ὁ ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ὁ ΔΙΚΜΑΛΩΤΟΣ.

Μὲ τοπαρῶχι τρυπημένον, Μὲ βρακί κουρελιασμένον
Περὶ ἵρχει ὁ μέγας Διογένης εἰς τοὺς δρόμους,
Καὶ μὲ Ἀθῆνα ἐγελοῦσε τοὺς ψημένους του τοὺς ὄμους.
Ἦτο μὲρα μεσημέρι; Μὲ φανάρι εἰς τὸ χεῖρι
Σωστὸν ἄνθρωπον εἰπάει· ἄνθρωπον εἰς κάθε τόπον.
— Ἄ, καίμηνε Διογένη, πόσον θέλεις χάσει κόπον!

Κατὰ τύχην μὴν ἡμέρα Ἴδε πέρα πέρα πέρα
Μακρυγένην ἱερέα εἰς τὰ προθύρα ναοῦ,
Ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον ἐλεημοσίας Θεοῦ.

Πάτερ, κράζει ὁ ἐπαίτης, Δὴν ἀρκεῖ γὰρ ἦε' εὐχέτης
 'Στὴν παλάμην θεολόκου'· καὶ μὲ λυτὴν βαθυτάτην
 Παρακλητικῶς εἰζητα πληρωμὴν ταπεινότητων,

Ἐξακολουθῶν νὰ λέγῃ· Δυστυχῆς, ἀρβυλισμένος,
 Πεινασμένος, διψασμένος· Δὲ χιτῶνα· Ἰδὲ τί τρύπαι!

-- Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς γυριστὸς τὰ ὀπίσθια τὸν εἶπε·

Δὴν σε φθάνει ἡ εὐχή μου; Πάρε κ' ἔχει μὴν παιδί μου·
 Διογένη, κλείσε, φίλε, κλείσε' τὸ κεχ' σου στὸ στόμα·
 Ὡς ἴδου οἱ ὀφθαλμοί σου καί χειρότερα ἀκόμα.

Σὺν τῇ γάτα τὴν βρεγμένη, Ὀρθίζεματισμένη
 Ὁ φιλόσοφος μας φθάνει ἀντικρὺ ἐργαστηρίου,
 Ὅπου ἐπωλούντο σκευὴ τοῦ μαλακωμένου βίου·

Ἄρωματικά καὶ πόσια, καὶ βιτίδια καὶ κρόκαλα

'Ἐκ' ἡγόραζε μὴ νὰ εὐγενῆς κ' εὐειδεστάτη·

Κ' εἰς τὸν ἑαυτὸν του εἶπε: Ὡς εὐρὼ εἶω κομμάτι.

Τελμηρὸς αὐτὸς πολὺ, Ἐξαφνα τὴν ὄμλει:

Εἰς τὰς ἡδονάς, Κυρία, τάλαντα ἂν θές 'ξοδεύεις·

Ὁβελόν σου νὰ μὰς ρίψης τάχα δὴν συγκατανεύεις;

-- Μ' ἔξεκουφανε; καύμενε! Νὰ δηνάριον καὶ ἄγε·

Κρίθιον ψωμάκι φάγε, Εἶσαι καὶ συνθισμένος.

Καὶ ὁ στόμαχός σου εἶναι ἀπὸ δέρμα τυλιγμένος.

Ταῦτ' εἰπούσα στρέφει πάλιν κ' εἰς τὸν πωλητὴν τῆς δίπλα

Διὰ ἓνα ἀσημένιο τοῦ σκυλλιοῦ τῆς λαίμακλειδι

Δώδεκ' ἀργυρὰ κομμάτια.

Ὁ πτωχὸς ὁ Διογένης, τάβλεπε μὲ τόσα μάτια.

Ἐπειτα τ' αὐτὶ του ἔβαν, Καὶ τὴν κερκλήν του εἶδον,

Παρετήρησεν ἀμάξι μεγαλοκρεπές, τρεχάτο.

« Ἠγεμὼν τῆς θαλαμῆς! κύτταξίμας κ' εἶω κάτω...

— Ὁ Θεῶν λαμπρὸς υἱὸς! Ὡς ἐπίγειε θεῆ!

« Ἀκουσόν μου! » -- Φύγε κτήνος! -- Ὡς ἐλάχιστε ἀνθρώπων!

Σιωπὴ ὁ Διογένη, ἔχασες κ' αὐτὸν τὸν κόπον.

Ἰδες ὅταν εἰς τὰ ὕψη Κυνηγὸς τουφέκι ρίψῃ;

Τὸ πτηνὸν τὸ πληγωμένον κάμνει στάσιμ τῆς ἔδοξ' του·

Κ' ἀποχαιρετοῦν τὸ νέφος τοῦ μεγάλου κοπαδιοῦ του,

Μενωμένον κάτω πίπτει;

Οὕτω κ' εἰς τὸν αἰχμαλώτων, ἀληθῆς εἰκὼν ἀνθρώπου,

Μεῖνας ἐπισθεν τοῦ πλήθους, δυὸ δηνάρια τὸν ρίπτει,

-- Νὰ εἰβάν, ὦ Διογένη, τοῦ ἰδρώτος σου καὶ κρόπου.

Εἰς τοῦ σκουφου τοῦ τὴν δίπλα

Ὁ πολυπαθὴς μας μάρτυρ τὰ καθίζει· δίπλα δίπλα

Τὴν ἐπίσω ἔδον πέρνει· τὴ φανᾶρι πλέον σβύνει,

Καὶ τὸν ἴδαν ἐπομένως τὴν φωνὴν αὐτὴν γ' ἀφίγη·

« Δόξα ἴς τοὺς Θεοὺς! τί γένος!

Ἐὐρον ἀνθρώπων· πλὴν οὗτος εἶναι σκλάξος μισαμένους!

— Μὴ εἰ φίλλει, Διογένη, κ' εἰς αὐτὰς μας τὰς ἡμέρας,

Ἐν τούτοις μικροῦς κανεῖς εὐρίσκει τὰς αἰσθήσεις λαμπροτέρας...